

ஸ்ரீ பரமாத்மனே நமः

யந்தினட்டாவது அந்தியாயம்

சந்தியாச யோகம்

இது கீதையின் கடைசி அத்தியாயம். இதன் முதற்பகுதியில் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் மூலம் பல விளங்குகளுக்கு விடைகள் அளிக்கப்பட்டுள்ளன. பிற்பகுதி கீதையின் முடிவுரையாகும். இதில் கீதையினால் என்ன பயன் என்பது விளக்கப்பட்டிருக்கிறது. பதினேழாவது அத்தியாயத்தில் ஆகாரம், தவம், வேள்வி, தானம், சிரத்தை ஆகியவைகளின் வடிவம் பிரிவுகளுடன் விளக்கப்பட்டன. அந்த வகையில் தியாகத்தின் வகைதான் மீதி. மனிதன் செய்வதில் எல்லாம் காரணகர்த்தாயார்? யார் செய்விக்கிறார்? பகவான் செய்விக்கிறாரா? அல்லது பிரகிருதியா? இந்தக் கேள்வி முதலிலேயே தொடங்கப்பட்டது. இந்த அத்தியாயத்தில் மீண்டும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. இதுபோன்று சாதிமுறைகளைப் பற்றிய விவாதம் இருந்தது. சிருஷ்டியில் அதன் வடிவத்தின் விளக்கம் இந்த அத்தியாயத்தில் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. கடைசியில் கீதையிலிருந்து கிடைக்கப் பெறும் மகிமைகள் வர்ணிக்கப்பட்டுள்ளன.

சென்ற அத்தியாயத்தில் பல சொற்பொழிவு வகைகளைக் கேட்டபின் அர்ஜ்ஞனான், தியாகம், சந்தியாசம் இவ்விரண்டையும் அவைகளின் பிரிவுகளோடு விளக்கும்படி ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைக் கேட்டான்.

அர்ஜானன் கூறினான்:

ஸந்யாஸஸ்ய மஹாபாஹோ தத்வ-மிச்சாமி வேதிகும்
த்யாகஸ்ய ச ஹ்ருஷ்டீகேச ப்ருதக் கேசிநிஷ்டிதன 1

நீண்ட தோள்களை உடையவரே! இதயத்தில் நிறைந்தவரே!
கேசியைக் கொள்ளவரே (கேசிநிஷ்டிதனரே!) சந்நியாசத்தினுடைய,
தியாகத்தினுடைய தத்துவத்தை தனித்தனியே தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். பூரணத்தியாகம் தான் சந்நியாசம். அங்கு சங்கல்பமும்
ஸம்ஸ்காரங்களும் மறைந்து விடுகின்றன. இதற்கு முன் சாதனை
நிறைவிற்காக படிப்படியாகப் பற்றினெத் துறப்பதே தியாகமாகும். இங்கு
இரண்டு கேள்விகள் எழுகின்றன. ஒன்றாவதாக நான் சந்நியாசத்தின்
தத்துவத்தை தெரிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். மற்றொன்று, தியாகத்தின்
தத்துவத்தை அறிந்து கொள்ள விரும்புகிறேன். இது பற்றி ஸ்ரீ கிருஷ்ணர்
கூறுகிறார்:

காம்யானாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது:
ஸர்வகர்ம-பல-த்யாகம் ப்ராஹ்ம-த்யாகம் விசகஷணா: 2

காமிய கர்மங்களைத் துறப்பதை சந்நியாசமென ஞானிகள்
அறிந்துகொள்கின்றனர். எல்லாக் கர்மங்களின் பயனை விடுவதைத்
தியாகம் என்று தீர்க்கதறிசிகள் கூறுகின்றனர்.

த்யாஜ்யம் தோஷவதித்-யேகே கர்ம ப்ராஹ்ம-மனீஷின:
யஜ்ஞ-தான-தப: கர்ம ந த்யாஜ்யமிதி சாபரே 3

கர்மங்களொல்லாம் குற்றம் உடையவைகளாதலால்
துறப்பதற்குரியவைகள் என்று சில அறிஞர்கள் கூறுகின்றனர். வேறு சிலர்
வேள்வி, தானம், தவம் ஆகிய கர்மங்கள் துறக்கத்தக்கவைகளால்ல என்று
கூறுகின்றனர். இவ்வாறு பல கருத்துகள் உள்ளன. யோகேஷ்வர் தனது
உறுதியான கருத்தைக் கூறுகிறார்.

நில்சயம் ச்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம
த்யாகோ ஹி புருஷவ்யாக்கர த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித: 4

அர்ஜானா! ஆண்களில் சிறந்தவனே! தியாகத்தைக் குறித்து நான்
கொண்டுள்ள சித்தாந்தத்தைக் கேள்! தியாகம் மூன்று வகைப்படுமென்று
கூறப்படுகிறது.

யஜ்ஞ-தான-தப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத்
யஜ்ஞோ தானம் தபஸ்சைவ பாவனானி மனீஷினாம் 5

வேள்வி, தானம், தவம் ஆகிய கர்மம் விடத்தக்கவை அல்ல.
அவற்றைச் செய்யவே வேண்டும். ஏனெனில் வேள்வியும் தானமும்,
தவமும் புருஷர்களுக்கும் புனிதம் சேர்ப்பவைகளாகும்.

ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் நான்கு விதமான வழக்கிலுள்ள கருத்துக்களை விளக்கினார். முதலாவது காமிய கர்மங்களைக் கருத்தல். இரண்டாவது, எல்லாக் கர்மங்களையும் கருத்தல். மூன்றாவது, குறையுள்ளவையாக இருப்பதால் எல்லாக் கர்மங்களையும் கருத்தல். நான்காவது கருத்து, வேள்வி, தானம், தவம் துறக்கத் தக்கவையல்ல, அவைகளில் ஒரு கருத்தை ஏற்றுக் கொண்டு அவர் கூறினார்:-

அர்ஜூனா ! வேள்வி, தானம், தவம் இவைகள் துறக்கத்தக்கவை அல்ல என்பது என்னுடைய உறுதியான கருத்து.

கிருஷ்ணர் காலத்திலும் பலவிதக் கருத்துக்கள் இருந்தனவென்றும், அவற்றுள் ஒன்று உண்மையானதாக இருந்தது என்றும் புலனாகிறது. அந்தக் காலத்திலும் பலவிதக் கருத்துக்கள் இருந்தன. இன்றும் கூட மகாபுருஷர்கள் உலகில் தோன்றும் பொழுது நிலவும் கருத்துக்களிலிருந்து நன்மை தருவதொன்றை எடுத்து மக்களுக்கு முன் நிறுத்துகிறார்கள். ஒவ்வொரு மகாபுருஷரும் இதையே தான் செய்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் இதையே தான் செய்தார். அவர்கள் புதிதாக ஒரு பாதையைக் காட்டவில்லை. ஆனால் பொய்யினிடத்தில் உண்மையின் உயர்வை ஏற்று அதை விளக்கினார்கள்.

எதான்யபி து கர்மணி ஸங்கம் தயக்தவா பலானி ச
கர்த்தவ்யானீதி மே பார்த்த நிஸ்சிதம் மத-முத்தமம் 6

யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் வலியுறுத்தியவாறு கூறுகிறார். பார்த்தா ! பற்றுதலையும், பயணையும் ஒழித்தே இந்தக் கர்மங்கள் செய்யப்பட வேண்டுமென்பதுதான் எனது நிச்சயமான, உத்தமமான கொள்கை.

நியதஸ்ய து ஸந்யாஸ: கர்மணோ நோபபத்யதே
மோஹாத்-தஸ்ய பரித்யாகஸ் தாமஸ: பரிகீத்தித: 7

இப்பொழுது அர்ஜூனனுடைய கேள்விக் கேற்ப தியாகத்தை விளக்குகிறார்: அர்ஜூனா ! ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் வேள்வியின் விதிமுறைகள் என்ற ஒன்றேதான். (சாதகர்கள் வழிதவறி வேறு ஒன்றைச் செய்யக் கூடாதென்று இதை மறுபடியும் வலியுறுத்துகிறார்) சாஸ்திர விதிப்படி நியமிக்கப்பட்ட இந்தக் கர்மத்தைத் தியாகம் செய்வது நல்லதல்ல. மோகத்தினால் அதைத் தியாகம் செய்வது தாமஸ தியாகம் என்று கூறப்படுகிறது. உலக போகங்களின் பற்றில் மூழ்கிச் செய்யும் காரியத்தை நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்திற்குச் சமமாகச் கருதி, நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைத் துறப்பது தாமஸ தியாகம் ஆகும். அத்தகைய புருஷன் அதோகதியை அடைந்து புழு, பூச்சி வரையிலான கீழ்த்தரமான யோனிகளை அடைகிறான். ஏனெனில் அவன் பஜனையின் பிரவிருத்திகளைத் தியாகம் செய்கிறான். இப்பொழுது ராஜஸ தியாகத்தைப் பற்றிக் கூறுகிறார்:

து:க்க-மித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஷ-பயாத் தயஜேத் ஸக்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நெவ த்யாகபலம் லபேத் 8

கர்மத்தைத் துக்கமயமானதென்று எண்ணியும் உடல் வருத்தத்தை எண்ணியும் அந்த பயத்தினால் கர்மத்தைத் தியாகம் செய்யும் மனிதன் ராஜஸ தியாகம் செய்தும். அதன்பலனை அடையாட்டான். பஜனை நிறைவடையாத நிலையில் உடலுக்குக் கஷ்டம் ஏற்படும் என்ற பயத்தில் கர்மத்தைத் தியாகம் செய்பவனது தியாகம் ராஜஸதியாகம் ஆகும். அவனுக்குத் தியாகத்தின் பலனான பரம சாந்தி கிடைப்பதில்லை.

கார்ய-மித்யேவ யத்கர்ம நியதங் கரியதேர்ஜூன் ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: 9

அர்ஜூனா! “செய்வது கடமை” என்று எண்ணி சாஸ்திர விதிகளால் நியமிக்கப் பட்ட கர்மத்தை சேர்க்கை தோஷம், பலன் எதிர்பாராமை ஆகியவற்றைத் துறந்த நிலையில் செய்யும் பொழுது அது ஸாத்வீக தியாகமாகிறது. எனவே நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்வோம். இதைத்தவிர வேறு எது இருந்தாலும் அதனைத் துறப்போம். இந்த நியமிக்கப்பட்ட கர்மமும் செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டுமா? அல்லது இதனையும் துறக்க வேண்டுமா? இதுபற்றிக் கூறுகிறார். இப்பொழுது கடைசி தியாகத்தின் உருவத்தைப் பார்ப்போம்.

ந தவேஷ்ட-யகுசலம் கர்ம குசலே நானுஷஜ்ஜதே த்யாகீ ஸத்வ-ஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ ச்சின்னஸம்சய: 10

அர்ஜூனா! எவன் நன்மை பயக்காத கர்மத்தினால் (சாஸ்திரம் விதித்த கர்மம் தான் நன்மை பயப்படு). இதற்கு விரோதமாக எதுவாக இருந்தாலும் அது உலகத்தின் பந்தமாகும், எனவே அத்தகைய கர்மங்களினால் நன்மை பயக்காது) வெறுப்பு அடையாமல் செய்வதற்கு மீதி எதுவுமல்லை, என்று சத்துவ நிலையுடன் செய்யும் புருஷன் சந்தேகமற்றவன். ஞானவாணாகவும், தியாகியாகவும் இருக்கிறான். இவன் எல்லாவற்றையும் துறந்து விடுகிறான். ஆனால் அந்த நிலை அடைவதோடு பிரம்மத்தின் இந்தப் பூரண தியாகமும் சேர்ந்து தான் சந்தியாசம் ஆகும். வேறு எளிதான மார்க்கம் இருக்குமா? ‘இல்லை’ என்கிறார். அதைப் பார்ப்போம்.

ந ஹி தேஹுப்ருதா ஷக்யம் தயக்தும் கர்மாண்யசேஷத: யஸ்து கர்மபல-த்யாகீ ஸ த்யாகீத-யபிதீயதே 11

உடலெடுத்தவனுக்கு நாம் பார்க்கும் உடல் மட்டுமல்ல. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துபடி பிரகிருதியிலிருந்து உற்பத்தியாகும். ஸத, ரஜஸ், தமஸ் ஆகிய மூன்று குணங்களும்தான் இந்த ஜீவாத்மாவை உடலில் பிணைக்கின்றன. குணங்கள் உயிரோடு இருக்கும்வரை அது ஜீவனைத் தரித்துக்கொண்டிருக்கும். ஏதாவது ஓர் உருவத்தில் உடல் மாறிக்

கொண்டேயிருக்கும். உடலுக்கான காரணம் எதுவரை ஜீவிதத்திருக்கிறதோ?) கர்மங்களை அறவே துறப்பது இயலாத காரியம். அதனால் வினைப் பயனைக் குறந்தவனே தியாகியாக்கிறான் என்று சொல்லப்படுகிறது. எதுவரை உடலின் காரணங்கள் உயிருடன் இருக்கின்றனவோ அதுவரை நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைச் செய்வோம். அதன் பலனைத் துறப்போம். பதிலாக வேறு எந்தப் பயனையும் விரும்பாமல் இருப்போம். ஆசையுடன் கூடிய மனிதர்களின் கர்மங்களுக்கும் பலன் இருக்கிறது.

அனிஷ்ட-மிஷ்டம் மிஸரம் ச தரிவிதம் கர்மண: பலம் பவத்-யத்யாகினாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸினாம் க்வசித் 12

தியாகிகளான ஆசையுடன் கூடிய மனிதர்களுக்கு மரணத்திற்குப் பின் இன்னாதது, இனியது இவ்விரண்டும் கலந்தது என்று மூன்று விதமான வினைப்பயன் விளைகிறது. இது பிறவி பிறவிகளாகத் தொடர்கிறது. ஆனால் எல்லாவற்றையும் துறந்த பூரணத்தியாகிகளுக்கு கர்மங்களின் பலன் ஒரு காலத்திலும் ஏற்படுவதில்லை. அதுவே தான் அந்த சந்தியாசத்தின் மிகவும் உன்னைமான நிலை. நல்ல கெட்ட கர்மங்களின் பலன் பூரண தியாக நிலை உண்டான காலத்தில் அழிவதால், அந்தக் கேள்வியும் நிறைவு பெறுகிறது. இப்பொழுது சும் அசப கர்மங்கள் செய்யும் போது அவற்றிற்கான காரணங்கள் என்ன? இதுபற்றி பார்ப்போம்:

பஞ்சதானி மஹாபாஹோ காரணானி நிபோத மே ஸாங்க்கயே க்ருதாந்தே ப்ரோக்தானி வித்தயே ஸர்வ கர்மணாம் 13

பெருந்தோளினைப்! காமத்தின் முடிவு காட்டும் சாங்கிய சித்தாந்தத்தில் எல்லா கர்மங்களின் சித்திக்கும் கூறப்பட்டிருக்கும் ஐந்து காரணங்களை என்னிடமிருந்து தெரிந்து கொள்!

அதிஷ்டானம் ததா கர்த்தா கரணஞ் ச ப்ருதக்விதம் விவிதாஸ்ச ப்ருதக் சேஷ்டா தைவஞ் சைவாதர் பஞ்சம் 14

இந்த விஷயத்தில் கர்த்தா (மனம்) வெவ்வேறு விதமான காரணங்கள் (அதன் மூலம் கூபமானவைகள் நிகழுமானால் அவைகளுக்கு விவேகம், வைராக்கியம், சமநிலை, அடக்கம், தியாகம், இடையறாத தியானம் ஆகியவைகள் காரணங்கள் அல்லது புலன்கள் ஆகின்றன. அசுபமானவை நிகழுமானால் அவைகளுக்குக் காமம், குரோதம், விருப்பு-வெறுப்பு பற்று ஆகியவைகள் காரணங்கள் அல்லது புலன்கள் ஆகின்றன. இவைகள் மூலமே செயல்கள் ஊக்குவிக்கப் படுகின்றன.) பலவிதமான, வேறுபட்ட, செயல்களை (எண்ணற்ற ஆசைகள்) ஆதாரம் அல்லது உடல் (அதாவது எந்த ஆசையுடன் சாதனமும் ஒன்றுபடுகிறதோ அப்பொழுதுதான் ஆசை

நிறைவு பெறுகிறது) இவைகளுடன் ஜந்தாவதாக தெய்வம் அல்லது ஸம்ஸ்காரம் ஆகியவை இதற்கு வலுவூட்டுகின்றன.

சர்வ-வாங்-மனோபிர-யத்-கர்ம-ப்ராரபதே நர:

ந்யாய்யம் வா விபாதிம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: 15

மெய்யால், வாக்கால், மனத்தால் மனிதன் செய்யும் நியாயமானதோ, அநியாயமானதோ செயல்களுக்கும் இவையனைத்தும் காரணங்களாம். அப்படியானாலும்,

தத்ரைவம் ஸதி கார்த்தா-மாத்மானம் கேவலம் து ய:

பஸ்யத்-யக்ருத புத்தித்வாந் ந ஸ பஸ்யதி தூர்மதி: 16

எவன் எந்த அசுத்த அறிவு காரணமாக அச்செயல்களில் முழுமுதற்பொருளாகிய ஆன்மாவைக் கர்த்தாவாகக் காண்கிறானோ, அந்த தூர்புத்திக்காரன் உண்மையைக் காண்பதில்லை. அதாவது பகவான் இவைகளைச் செய்வதில்லை.

இந்தக் கேள்வியை யோகேஷ்வர் பூர்ணார் மறுமுறை வலியுறுத்துகிறார். ஜந்தாவது அத்தியாயத்தில் பரமாத்மா செய்வதுமில்லை, செய்விப்பதுமில்லை என்றும், செயலை இணைப்பதுமில்லை என்றும் கூறினார். பின் ஏன் மக்கள் அங்ஙனம் கூறுகின்றனர்? மோகத்தினால் மக்களின் அறிவு குழப்பட்டிருப்பதால் சிலர் அங்ஙனம் கூறுகின்றனர். இங்கும் அவர் கர்மம் நிகழ ஜந்து காரணங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார். இதன் பிறகும் மோட்ச உருவமான பரமாத்மாவைக் கர்த்தாவாகப் பார்க்கிறானோ, அந்ததூர்புத்திக்காரன் உண்மையைப் பார்ப்பதில்லை. அதாவது பகவான் செய்வதில்லை என்னும் பொழுது அர்ஜூனனுக்காக அவர் முனைந்து நிற்கிறார். “கார்த்தா - தார்த்தா நான்தான், நீ நிமித்த காரணமாக மட்டும் நின்று செயல்படு” என்றும் கூறுகிறாரே! முடிவாக, இந்த மகாபுருஷர் என்ன சொல்ல விரும்புகிறார்?

உண்மையில் பகவான் பிரகிருதி இரண்டிற்குமிடையே ஒரு கவர்ச்சி ரேகை இருக்கிறது. பிரகிருதியின் எல்லையில் சாதகன் நிற்கும் வரை பகவான் செய்வதில்லை மிக அருகில் நின்றாலும் பார்வையாளராக மட்டுமே இருக்கிறார். ஒப்பற்ற பக்தியோடு இஷ்டதேவதையைப் பற்றிக் கொண்ட பிறகு அவர் இதயப் பிரதேசத்தில் நடத்துபவராக நிற்கிறார். சாதகன் பிரகிருதியின் கவர்ச்சி எல்லையிலிருந்து அவருடைய எல்லைக்குள் வந்துவிடுகிறான். அத்தகைய அன்பனுக்கு எப்பொழுதும் வரிந்து கட்டிக் கொண்டு நிற்கிறார். அவனுக்காக மட்டுமே பகவான் செய்கிறார். எனவே சிந்தனை செய்யுங்கள். கேள்வி முடிந்தது. மேலே பார்ப்போம்,

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர-யஸ்ய ந லிப்யதே
ஹத்வாபி ஸ இமான் லோகாந் ந ஹந்தி ந நிபத்த்யதே 17

எந்த புருஷனின் உள்ளத்தில் “நான் கர்த்தா” என்ற எண்ணமில்லையோ, எவனது அறிவு பற்றற்று இருக்கிறதோ, அத்தகைய புருஷன் எல்லா உலகங்களையும் மாய்ந்தும் கூட உண்மையில் அவன் கொல்வதில்லை, அச்செயலுடன் பின்னக்கப்படுவதில்லை, உலக சம்பந்த ஸம்லக்காரங்களை அழிப்பதுதான் ‘லோக சம்ஹாரம்’ ஆகும். இந்த நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்திற்கு ஊக்கம் எங்கிருந்து கிடைக்கிறது? அதைப் பார்ப்போம்.

ஜ்ஞானம் ஜ்ஞேயம் பரிஜ்ஞாதா தரிவிதா கர்ம-சோதனா கரணம் கர்ம கர்த்தேதி தரிவித: கர்ம-ஸங்கரஹ: 18

அர்ஜ்ஞா! பரிஞாதா என்று சொல்லும் பூரண அறிவாளியான மகாபுருஷர்களிடமிருந்தும், ஞானத்தை அறிய வழிவசூக்கும் விதிமுறைகளிடமிருந்தும், அறியத்தக்க பொருளிடமிருந்தும் பூர்ணர்முன்பே, நான்தான் அறியத்தக்க பதார்த்தம் என்று கூறியிருக்கிறார். கர்மம் செய்ய ஊக்கம் கிடைக்கிறது. முதலில் முழு அறிவாளியான மகாபுருஷர் கிடைத்து, அவர் மூலம் ஞானத்தை அறியும் முறை கிடைத்து, இலட்சியமான அறியத்தக்க பொருளிடம் பார்வை நிலைத்த வேளையில் கர்மத்திற்கு ஊக்கம் கிடைக்கிறது.

கர்த்தா (மனத்தின் ஈடுபாடு) கரணம் (விவேகம், வைராக்கியம் சமத்துவ நிலை, அடக்கம், ஆகியவை) கர்மத்தை பற்றிய அறிவு ஆகியவைகள் இணைந்து கர்மங்கள் ஒன்று சேர்கின்றன. பிரம்ம நிலையை அடைந்ததும், அந்தப்புருஷனுக்கு கர்மமும் செய்வதால் எந்தகிடமான பயனுமிருக்காது. விடுவதால் தீமையும் வினையாது. இருந்தாலும் உலக நன்மைக்காக அதாவது பின்னால் வருபவர்களின் இதயத்தில் நன்மை வினைவிக்கும் சாதனங்களின் சேர்க்கைக்காக அவர்கள் கர்மத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். கர்த்தா, கரணம், கர்மம், இந்த மூன்றின் மூலம் இவைகளின் சேர்க்கை உண்டாகிறது. ஞானம், கர்மம், கர்த்தா ஆகியவைகளுக்குப் தனித்தனியாக மூன்று பேதங்கள் உள்ளன.

ஜ்ஞானம் கர்ம ச கர்த்தா ச தரிதைவ குணபேதத: ப்ரோச்யதே குண-ஸங்க்க்யானே யதாவச்-ச்ருணு தான்யபி 19

ஞானம், கர்மம், கர்த்தா ஜ்ஞ குண வேறுபாடுகளின் அடிப்படையில் மூன்று வகைக்களாக இருக்கின்றன. அவைகளையும் நீ கேள்! முதலில் ஞானத்தின் வகைகள் விளக்கப்படுகின்றன.

ஸங்வழுதேஷ யேணைகம் பாவ-மவ்யய-மீஷஷதே அவிபக்தம் விபக்தேஷ தஜ்ஜ்ஞானம் வித்தி ஸாத்விகம் 20

அர்ஜ்ஞா! எந்த ஞானத்தினால் மனிதன் எல்லா ஜீவன்களிலும் வெவ்வேறாகத் தெரியும் ஒரே அழிவற்ற பரமாத்மாவை பேதமற்று இன்பரசமாகக் காண்கிறானோ, அந்த ஞானத்தை ஸாத்வீக ஞானம் என்று

அறிந்துகொள்! ஞானம் பிரத்யடச் அனுபூதியாகும். அதைப் பெற்றதும், குணங்களில் தன்மைகள் மறைய வேண்டும். இதுதான் ஞானத்தின் பரிபக்குவமான நிலை. இப்பொழுது ராஜஸ் ஞானத்தைப் பார்ப்போம்.

**ப்ருதக்த்வேன து யஜ்-ஜ்ஞானம் நானாபாவான் ப்ருதக்விதான்
வேததி ஸர்வேஷா பூதேஷா தஜ்-ஜ்ஞானம் விததி ராஜஸம் 21**

எந்த ஞானம் எல்லா ஜீவன்களிலும் வெவ்வேறாக பல பரமாத்மாக்களாக தனித்தனியாக உணரச் செய்கிறதோ. இது நல்லது. இது கெட்டது என்பது வேறுபடுத்துகிறதோ அத்தகைய ஞானத்தை ராஜஸ் ஞானம் என்று அறிந்து கொள்! இப்பொழுது தாமஸ ஞானத்தைப் பார்ப்போம்.

**யத் து க்ருதஸ்னவ-தேகஸ்மின் கார்யே ஸக்த-மஹேநுகம்
அத்வார்த்தவ-தல்பஞ் ச தத்-தாமஸ-முதாஹ்ருதம் 22**

எந்த ஞானம் உடலிலேயே சம்பூரணத்திற்கு சமமான பற்று வைத்து இதற்குப் பின் வேறு செயல் இல்லை என்ற உணர்வை ஏற்படுத்தி, தத்துவத்தின் பொருளான பரமாத்மாவின் அறிவை விளக்கி கீழ்த்தரமான முறையில் இருக்கிறதோ அந்த ஞானம் தாமஸ ஞானம் ஆகும். இப்பொழுது கர்மத்தின் மூன்று வேறுபாடுகள் விளக்கப்படுகின்றன.

**நியதம் ஸங்க-ரஹித-மராக-த்-வேஷத: க்ருதம்
அபல-ப்ரேப்ஸானா கர்ம யத்-தத் ஸாத்விக-முச்யதே 23**

எந்தக்கர்மம் சாஸ்திர விதிகளின் அடிப்படையில் அமைகிறதோ, சேர்க்கை, தோஷமின்னம், பலன் கருதாமை ஆகிய சுபாவத்தைக் கொண்ட புருஷன் மூலம் விருப்பு-வெறுப்பு இன்றி செய்யப்படுகிறதோ அத்தகைய கர்மம் ஸாத்வீக கர்மம் எனப்படுகிறது. நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் (ஆராதனை) சிந்தனையும் பரமாத்மாவில் நுழைய வழிவகுக்கும் விதிமுறையாகும்.

**யத்து காமேப்ஸானா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புன:
க்ரியதே பஹ்லாயாஸம் தத்-ராஜஸ-முதாஹ்ருதம் 24**

எந்தக் கர்மம் கடின உழைப்புடன் கூடி இருக்கிறதோ, பலனை ஆசைப்படுவனும் அகங்காரத்துடன் கூடியவனுமான புருஷனின் மூலமாகவும் செய்யப்படுகிறதோ அத்தகைய கர்மம் ராஜஸ்கரம் என்று கூறப்படுகிறது. அந்த புருஷனும் நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைத் தான் செய்கிறான். ஆனால் ஒரே விதத்தியாசம் என்னவென்றால் அந்தக் கர்மத்தில் ஆணவழும், கர்மபலனில் ஆசையும் இருக்கின்றன. எனவே அவர் மூலம் செய்யப்படும் கர்மம் ராஜஸ கர்மம் ஆகும். இப்பொழுது தாமஸ கர்மத்தைப் பார்ப்போம்.

**அனுபந்தம் க்ஷயம் ஹிம்ஸா-மனவேகஷய ச பெளருஷம்
மோஹா-தாரப்ப்யதே கர்ம யத்தத் தாமஸ-முச்யதே 25**

நஷ்டமடையக் கூடியதாகவும், இம்சை, சாமர்த்தியம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில்லாமல் மோகவயப்பட்டு மட்டும் செய்யப்படும் கர்மம் தாமஸ கர்மம் ஆகும். இது சாஸ்திரத்தினால் நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் அல்ல என்பது தெளிவாகிறது. அதனிடத்தில் பிரமை இருக்கிறது. இப்பொழுது கர்த்தாவின் இலட்சணங்களைப் பார்ப்போம்.

முக்தஸங்கோணஹும்-வாதீ த்ருத்-யுத்ஸாஹு-ஸமன்வித:
ஸித்தயளித்தயோர்-நிர்விகார: கர்த்தா-ஸாத்விக உச்யதே 26

எந்தக் கர்த்தா சேர்க்கை தோஷமின்றி, ஆணவப் பேச்சின்றி, தெரியத்துடனும். உற்சாகத்துடனும், காரியசித்தி, சித்தியின்மை ஆகிய இவ்விரண்டிலும் மகிழ்ச்சியும், துக்கமும் கொள்ளாமலும், கர்மத்தில் (எப்பொழுதும்) எடுப்பும் கர்த்தா எவனோ, அவன் 'ஸாத்' வீகன் எனப்படுகிறான். இதுவே உத்தம சாதகனின் இலட்சணங்கள் ஆகும்: கர்மம் அதுவே. நியமிக்கப்பட்ட கர்மமும் அதுவேயாகும்.

ராகி கர்மபல-ப்ரேபஸார்-லுப்ததோ ஹிமஸாத்மகோஷி:
ஹாஷ்சோகான்வித: கர்த்தா ராஜஸ: பரிகீர்த்தித: 27

பற்றுடன் கர்மங்களின் பலனை விரும்புவன் பேராசை கொண்டு ஆன்மாக்களுக்கு கஷ்டம் கொடுப்பவன். பரிகத்தமில்லாத தன்மையுடன் சுகதுக்கத்தில் மூழ்கியிருப்பவன் 'ராஜஸ கர்த்தா' எனப்படுகிறான்.

அயுக்த: பராக்ருத: ஸ்தப்தத: ஷடோ நைஷ்க்ருதி கோலஸ:
விஷாதீ தீர்க்கஸ்திரீச கர்த்தா தாமஸ உச்யதே 28

சஞ்சல சித்தம் கொண்டவன், அநாகரிகமானவன், கர்வி, துஷ்டன், மற்றவர்களின் காரியங்களில் தடை ஏற்படுத்துபவன், துக்கத்தைக் கொடுப்பவன், சோமபேரி, வேலையை ஒத்திப் போடுபவன் ஆகிய அனைத்து கெட்ட குணங்களுக்கு இருப்பிடமான கர்த்தா 'தாமஸ கர்த்தா' எனப்படுகிறான். ஒத்திப்போடுபவன் செய்யும் ஆசை இருந்தாலும் செயலை, நாளை, நாளை என்று தன்னிப் போடுகிறான். இவ்வாறு கர்த்தாவின் இலட்சணங்கள் நிறைவடைந்தன. இப்பொழுது யோகேஷ்வரர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் அறிவு, தீர்மானம், சுகம், ஆகியவற்றின் இலட்சணங்களின் பேரில் புதிய கேள்வியை எழுப்பினார்.

**புத்தேர்-பேதம் த்ருதேஸ்-ஸைவ குணதஸ்-த்ரிவிதம் ச்ருணு
ப்ரோச்யமான-மசேஷேண ப்ருதக்தவேன தனஞ்ஜய 29**

தனஞ்ஜயா ! அறிவு, புத்தி, மன உறுதி ஆகியவைகளும் குணங்களின் காரணமாக மூன்று வகையாகின்றன. அவைகளை என்னிடமிருந்து கேள் !

**ப்ரவ்ருத்திஞ் ச நிவ்ருத்திஞ் ச கார்யாகார்யே பயாபயே
பந்த்தம் மோகஷஞ் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகீ 30**

பார்த்தா! பற்றுதல், விடுதலை, கடமை - கடமையினின்று வழுவதுல், பயம்-பயமின்மை, பந்தம்-மோட்சம் ஆகியவற்றை எந்த அறிவு நன்றாக அறிந்து கொள்கிறதோ அந்த அறிவு ஸாத்வீகமாகும். அதாவது பரமாத்மாவின் பரிவை, பிறப்பற்ற பாதை இரண்டையும் நன்கு அறிந்து கொள்ளும் அறிவு ஸாத்வீக புத்தியாகும்.

யயா தர்ம-மதர்மஞ்ச கார்யஞ் சாகார்யமேவ ச
அயதாவத் ப்ரஜானாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸ் 31

பார்த்தா! தர்மத்தையும், அதர்மத்தையும், தகுந்த காரியத்தையும், தகாத காரியத்தையும் தாறுமாறாக எந்த அறிவு அறிகிறதோ அது ராஜஸ புத்தியாகும். இப்பொழுது தாமஸ புத்தியின் வடிவத்தைப் பார்ப்போம்.

அதர்மந் தர்மமிதி யா மன்யதே தமஸாவ்ருதா
ஸர்வார்த்தான் விபரீதாம்ஸ்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸ் 32

பார்த்தா! அஞ்ஞான இருளால் மூடப்பெற்ற எந்த அறிவானது அதர்மத்தை தர்மமாகவும், பொருள்களை எல்லாம் விபரீதமாகவும் பார்க்கிறதோ அது தாமஸ புத்தியாகும் (அறிவாகும்).

இங்கு முப்பதாவது சுலோகத்திலிருந்து முப்பத்திரண்டாவது சுலோகம் வரை அறிவின் மூன்று வகைகள் கூறப்பட்டன. முதலாவது அறிவு எந்தக் காரியத்தில் ஈடுபெடுவது, எதிலிருந்து விடுபெடுவது, எது கடமை எது கடமையில்லாதது என்பதை நன்றாக அறிந்து கொள்ளுகிறது. அதுவே ஸாத்வீக அறிவாகும். எது கடமை, எது கடமையில்லாதது என சரிவரப் புரிந்து கொள்ளவில்லையோ, உண்மையை அறிவதில்லையோ அது ராஜஸ அறிவு. அதர்மத்தை தர்மமாகவும், அழிவதை அழிவற்றாகவும், நன்மையை தீமையாகவும் விபரீதமாகவும் புரிந்துகொள்ளும் அறிவு தாமஸ அறிவாகும். இவ்வாறு அறிவின் பேதங்கள் முடிவடைந்தன. இப்பொழுது இரண்டாவது கேள்வி மன உறுதியின் பேதங்களைப் பற்றியதாகும்.

த்ருத்யா யயா தாரயதே மன: ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா:
யோகேனாவ்யபிசாரிண்யா த்ருதி: ஸா பார்த்த ஸாத்விகி 33

யோக வழிமுறையின் மூலம் யோக சிந்தனையில்லாமல் வேறு எந்த ஸ்மரணமாக வருவது இழிசெயல் ஆகும். சித்தத்தில் சலனம் இழிசெயல் ஆகும். அத்தகைய இழி செயல்லாத மன உறுதியுடன் மனிதன் மனம், பிராணன், புலன்களின் கிரியைகளில் உறுதியாக நின்றால் அத்தகைய தீர்மானம் ஸாத்வீகமாகும். அதாவது மனம், உயிர், புலன்களை இஷ்ட தேவதையின் திசையில் திருப்பு வதுதான் ஸாத்வீக உறுதியாகும்.

யயா து தர்மகாமார்த்தான் த்ருத்யா தாரயதேரஜான
ப்ரஸங்கேன பலாகாங்கி த்ருதி: ஸா பார்த்த ராஜஸ் 34

பார்த்தா! பலனை விரும்பும் மனிதன் அதிகப் பற்றினால் எந்தத் தீர்மானத்தின் மூலம், தர்மம், அர்த்தம், காமம் (மோட்சம் இல்லை) ஆகியவற்றில் உறுதியாக இருந்தால் அந்த உறுதி ராஜஸமாகும். இந்த உறுதியிலும் இலட்சியம் அதேதான். ஆனால் பலனில் ஆசை இருக்கிறது. எது செய்தாலும் அதற்குப் பதிலாக மற்றொன்றை விரும்புகிறான். இப்போது தாமஸ உறுதியைப் பார்ப்போம்.

யயா, ஸ்வப்னம் பயம் ஷோகம் விஷாதம் மதமேவ ச
ந விமுஞ்சதி தூர்மேதா த்ருதி: ஸா பார்த்த தாமஸ் 35

பார்த்தா! துஷ்ட அறிவு உள்ளவன் எந்த உறுதியின் மூலம் நித்திரை, பயம், சிந்தை, துக்கம், கர்வம் ஆகியவற்றை (விடாமல் எல்லாவற்றையும்) ஏற்றுக்கொள்கிறானோ அத்தகைய உறுதி தாமஸமாகும். இந்தக் கேள்வி நிறைவு பெறுகிறது.

ஸாகம் தவிதாணீம் திரிவிதம் ஸ்ருணு மே பரதர்ஷப
அப்ப்யாஸாத் ரமதே யத்ர து:க்காந்தஞ் ச நிகச்சதி 36

அர்ஜானா! இப்பொழுது சுகங்களும் மூன்று விதம் என்பதை என்னிடமிருந்து கேள்! எந்த சுகத்தில் சாதகன் பயிற்சியால் சுகபோகம் பெறுகிறானோ, அதாவது சித்தத்தை அடக்கி இஷ்ட தேவதையில் சுகம் காண்கிறானோ, எது துக்கங்களைத் துடைக்கிறதோ அதுவே 'ஸாத்வீக சுகம்' எனப்படுகிறது.

யத்த-தக்ரே விஷமிவ பரிணாமேம்ருதோபமம்
ததஸாகம் ஸாத்விகம் ப்ரோக்த-மாத்மபுத்தி-ப்ரஸாதஜம் 37

மேற்கூறிய சுக சாதனங்கள் ஆரம்ப காலத்தில் விஷத்திற்கு ஒப்பாக இருந்தபோதிலும் (பிரகலாதன் கழுவில் ஏற்றப்பட்டான், மீராவிற்கு விஷம் கொடுக்கப்பட்டது கபீர் கூறுகிறார்..

"உலகம் முழுவதும் சுகமாக இருக்கிறது. உண்டு உறங்குகிறது. கபீர்தால் மட்டுமே வருத்தமாக இருக்கிறான். விழித்துக் கொண்டும், அழுது கொண்டும் இருக்கிறான். எனவே ஆரம்ப காலத்தில் விஷம் போல் தோன்றுகிறது) ஆனால் முடிவில் அமுதத்திற்குச் சமமாக இருக்கிறது. அமுத தத்துவத்தைக் கொடுப்பதாக இருக்கிறது. எனவே ஆன்மா சம்பந்தமான அறிவின் பிரசாதத்தினால் ஏற்படும் சுகம் ஸாத்வீகம் எனப்படுகிறது.

விஷயேந்தரிய-ஸம்யோகாத் யத்த-தக்ரேம்ருதோபமம்
பரிணாமே விஷமிவ ததஸாகம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம் 38

எந்த சுகம் பொறி புலன்களின் சேர்க்கையினால் முதலில் அமுதம் போல இருந்தாலும், முடிவில் விஷம் போன்று ஆகிவிடுகிறதோ

(எனெனில் அது பிறப்பு, இறப்பிற்குக் காரணமாகிறது) அத்தகைய சுகம் ராஜஸம் என்று கூறப்படுகிறது.

யதக்ரே-சானுபந்ததே ச ஸாகம் மோஹன-மாத்மன:

நித்ராலஸ்ய-ப்ரமாதோத்தம் தத்-தாமஸ-முதாஹ்ருதம் 39

எந்த சுகபோகம் ஆரம்பம், முடிவு ஆகிய இரண்டிலுமே ஆன்மாவை மேசுக்கில் ஆழ்த்துவதாக இருக்கிறதோ, உலகத்தின் இருளில் மயக்கத்தைத் தருகிறதோ, சோம்பல், வீணான செயல்களிலிருந்து பிறக்கிறதோ அத்தகைய துக்கம், சோம்பல், தடுமாற்றத்திலிருந்து பிறக்கும் சுகம் 'தாமஸ' மென்று கூறப்படுகிறது. இப்பொழுது யோகேஷ்வர் பூர்ணிருஷ்ணர் எல்லோரிடமும் தங்கியிருக்கும் குணங்களைப்பற்றிக் கூறுகிறார்.

ந ததஸ்தி ப்ருதிவ்யாம் வா திவி தேவேஷா வா புன:

ஸத்வம் ப்ரக்ருதிஜௌர்-முக்தம் யதேபி: ஸ்யாத் தரிபிரகுணை: 40

அர்ஜானா! இயற்கையினின்று உதித்த இம்மூன்று குணங்களிலிருந்தும் விடுதலை அடைந்த உயிர், மண்ணுலகிலும், விண்ணுலகிலும், வானவர்களுள்ளும் இல்லை. அதாவது பிரம்மாவிலிருந்து சிறிது நேரம் வரையில் உயிர்வாழும் புழு-பூச்சி வரையிலான இறப்பிற்கும்-பிறப்பிற்கும் உட்பட்ட ஜீவன்கள் மூன்று குணங்களுக்கும் அடங்கியவைகள். அதாவது தேவதைகளும் மூன்று குணங்களின் விகாரங்களே. இப்போது முன்னால் தொடரங்கப்பட்ட சாதி அமைப்பு பற்றிய விளக்கம்-சாதி என்பது பிறப்பின் அடிப்படையாவதில்லை. கர்மங்களினால் அடைய பெறும். அந்தக் காரணத்தின் தகுதியின் பெயரா? இதைப் பார்ப்போம்.:

ப்ராஹ்மண-சங்கதிய-விஷாம் சுத்ராணாஞ் ச பரந்தப

கர்மாணி ப்ரவிபக்தானி ஸ்வபாவ-ப்ரபவைர்-குணை: 41

பரந்தாமனே ! பிராமணன், கஷத்திரியன், வைசியன், குத்திரன் என்று கர்ம சுபாவத்திலிருந்து தோன்றிய குணங்களின் அடிப்படையில் அவர்கள் பிரிக்கப்பட்டுள்ளனர். சுபாவத்தில் ஸாத்வீக குணம் இருந்தால் அவிரிடத்தில் தூய்மை இருக்கும். தியான சமாதியில் ஈடுபடும் சக்தியிருக்கும். தாமஸ குணமிருந்தால் சோம்பேறித்தனம். தூக்கம், கவனமின்மைஇருக்கும். அதே நிலைக் கேற்ப கர்மமும் இருக்கும். எந்தக் குணத்தின் வலிமை இருக்கிறதோ அதுதான் உங்கள் சாதியாகும்; வடிவமாகும். இதே போன்று பாதி ஸாத்வீகமும், பாதி ராஜஸமும் இருந்தால் அந்த சாதி கஷத்திரியர்களுக்குடையதாகும். பாதியிலும் குறைந்த தாமஸ குணமும், குறிப்பாக ராஜஸ குணத்திலிருந்து இரண்டாவது பிரிவு தோன்றுகிறது.

இந்தக் கேள்வியை யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இங்கு நான்காவது முறையாக விளக்கியுள்ளார். இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் இந்த நான்கு பிரிவுகளில் கூடுதலிரியரின் பெயரை உச்சரித்து, கூடுதலிரியர்களுக்கு போரைத் தவிர சிறந்த வேறு மார்க்கமில்லை என்று கூறினார். மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் துர்பல குணங்களை உடையவர்கள் கூட தமது சபாவத்திலிருந்து தோன்றிய தகுதியின் அடிப்படையில் தர்மத்தில் ஈடுபடுவதும், அதிலேயே இறப்பதும் பரம நன்மை தருவதாகுமென்றும், மற்றவர்களை காப்பியடிப்பது ஆபத்தானதாகும் என்றும் கூறினார். நான்கு வருணங்களையும் நானே தோற்றுவித்தேன் என்று கூறினார். என்ன, நான்கு சாதிகளில் அவர் மனிதர்களைப் பிரித்தாரா? இல்லை என்று கூறி ஞானங்களின் அடிப்படையில் கர்மத்தை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தேன் என்று கூறினார். இங்கு குணம் ஓர் அளவு கோலாகும். அதன் மூலம் அளந்து கர்மம் செய்யும் சக்தியை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்தார். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி கர்மம் என்பது புலனுக் கெட்டாத பரமாத்மாவை அடையும் செயல் ஒன்றேயாம், ஈஸ்வரனை அடையும் ஆராதனையை அனுஷ்டிக்க வேண்டும். அதனுடைய ஆரம்பம் ஒரு இஷ்ட தேவதையிடம் தோன்றும் சிரத்தையிலிருந்து தொடங்குகிறது. சிந்தனையின் விதிமுறை அல்லது ஆராதனை என்பதும் வேள்விக்காகக் செய்யப்படும் கர்மத்தை நான்கு பாகங்களாகப் பிரித்தார். நம்மில் என்ன குணங்கள் இருக்கின்றன? எந்தப் பிரிவைச் சேர்ந்தன என்பதை எப்படி கண்டுபிடிப்பது? இதுபற்றிக் கூறுகிறார்.

ஷாமோ தமஸ்-துப: ஷாஸம் ஷாந்தி-ரார்ஜுவ-மேவ ச ஜ்ஞானம் விஜ்ஞான-மாஸ்திக்யம் ப்ரஹ்மர்ம ஸ்வபாவஜம் 42

மனத்தை அடக்குதல், புலன்களை அடக்குதல், முழுமையான தூய்மை, மனம், வாக்கு, உடலை இஷ்ட தேவதைக்கு ஏற்ப விளைத்தல், பொறுமை, மனம், புலன்கள், உடலின் எளிமை, ஆன்மீக அறிவு அதாவது இஷ்டதேவதையில் உண்மையான நம்பிக்கை ஞானம் அதாவது பரமாத்மாவை அறியும் ஆவல், விஞ்ஞானம், அதாவது பரமாத்மாவிலிருந்து கிடைக்கும் நிதர்சனில் விழிப்புணர்வு, அவற்றிற்கேற்ப நடக்கும் தன்மை, இந்த அனைத்து சபாவங்களினால் ஏற்படுவது பிராமணர்களின் கர்மம் அதாவது எப்பொழுது சபாவத்தில் தகுதிகள் பெறப்படுகின்றனவோ, கர்மம் தொடர்ந்து பெருகி சபாவத்தில் கரைந்து விடுகிறது. இப்பொழுது பிராமணப் பிரிவின் கர்த்தாவாகிறான்.

ஷாஸர்யம் தேஜோ தருதிர்-தாங்கயம் யுத்தே சாப்யபலாயனம் தான-மீஸ்வரபாவஸ்ச ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவஜம் 43

வீரம், தெய்வீக ஓளியைப் பெறுதல், தைரியம், சிந்தனையில் சாமர்த்தியம், அதாவது கர்மம் செய்யும் திறன், பிரகிருதியின் மோதலிலிருந்து ஓட்டினெங்காத சுபாவம், தானம் அதாவது

எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பணமாக்குவதால் எல்லா உணர்வுகளின் தெய்வீகத் தன்மை இவைகள் அனைத்தும் கூஷத்திரியர்களின் சபாவத்திலிருந்து உற்பத்தியாகும் கர்மம் ஆகும். சபாவத்தில் இந்த தகுதிகள் இருந்தால் அந்த கர்த்தா கூஷத்திரியன் ஆவான். இப்போது வைசியன், சூத்திரன் உருவம் விளக்கப்படுகிறது.

க்ருஷி-கெளரக்ஷய-வாணிஜ்யம் வைஸ்யகர்ம ஸ்வபாவஜம் பரிசர்யாத்மகங் காம-சூத்ரஸயாபி ஸ்வபாவஜம் 44

விவசாயம், பசுவளர்ப்பது, வியாபாரம் ஆகியவைகள் வைசியர்களின் சபாவத்திற்கேற்ற கர்மங்கள் ஆகும். பசு வளர்ப்பது என்றால் என்ன? ஏருமைகளைக் கொல்வதா? ஆடுகளை வளர்க்காமலிருப்பதா? அப்படி ஒன்றுமில்லை. மிகவும் பழைய வேத நூல்களில் 'கோ' என்ற சொல் 'உன்(ள்) மனது' என்று பொருள்படும். புலன்கள் ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். சொல்லாக இருந்தது. 'கோரஷா' என்பது புலன்களின் ரட்சையாகும். விவேகம், வைராக்கியம், அனுமதி, அடக்கம் ஆகியவற்றின் காரணமாக புலன்கள் பாதுகாப்பாக இருக்கின்றன. காமம், குரோதம், கோபம், மோகத்தின் காரணமாக அவைகள் பிளவுபட்டு அழிந்துவிடுகின்றன. ஆன்மீக சம்பத்து (செல்வம்) தான் நிலையான சம்பத்து. இது நம்முடைய செலவும் மட்டுமல்லாமல் ஒரு முறை நம்முடன் இணைந்தபிறகு எப்பொழுதும் நமக்கு உறுதுணையாக நிற்கிறது. பிரகிருதிகளின் இருமைகளில் இவைகளை மறுபடியும் மறுபடியும் சேகரிப்பதுதான் வியாபாரம் ஆகும். 'வித்யாதனம்? - அது எல்லா தனத்திலும் முக்கியம், இதை சம்பாதிப்பது தான் வியாபாரம் ஆகும். விவசாயம்? உடல் ஒரு வயல் ஆகும். இதற்கு உள்ளே விதைக்கப்படும் விதைகள் ஸம்ஸ்காரம் என்ற பெயரில் நல்லதும் கெட்டதும் அதில் சேருகிறது. அர்ஜூனா! இந்த நிஷ்காம கர்மத்தில் விதை அல்லது ஆரம்பத்திற்கு நஷ்டம் ஏற்படுவதில்லை (அவைகளில் கர்மத்தின் இந்த மூன்றாவது படியில் கர்மம் அதாவது இஷ்டதேவதையின் சிந்தனையான நியமிக்கப்பட்ட கர்மம்) பரமத்துவத்தின் சிந்தனையாக விதை, இந்த கோஷத்திரத்தில் இருக்கிறது. அதைக் பத்திரமாக வைக்கும்போது அதில் வரும் மாறுபட்ட விகாரங்களைத் தவிர்ப்பதுதான் விவசாயம் ஆகும். "கெட்டிக்காரணாக உழவன் விவசாயத்தை நன்கு நடத்தும் போது மோகம், மதம், லோபத்தை கைவிட்டு விடுகிறான்" என்று துளசிதாஸர் கூறுகிறார். இவ்வாறு புலன்களைப் பாதுகாத்தல், பிரகிருதியின் இருமைகளின் ஆன்மீக சம்பத்தைச் சேகரித்தல். இந்த கோஷத்திரத்தில் பரமத்துவத்தின் சிந்தனையை வளர்த்தல் இவையெனத்தும் வைசிய வகுப்பினரின் கர்மங்கள் ஆகும். பூரி கிருஷ்ணரின் கருத்துப்படி வேள்வியின் அறிவு நிறையும் காலத்தில் வேள்வி எதைத் தருகிறதோ அதுதான் பராத்பரமான பிரம்மம் ஆகும். அதைப்பற்றுகும் சாதுக்கள் எல்லா பாவங்களிலிருந்தும் விடுதலை பெறுகிறார்கள். மீண்டும் மீண்டும் சிந்தனைச் செயலால் இதையே

விதைக்கிறார்கள். அதன் பாதுகாப்புதான் விவசாயம். வேத சாஸ்திரங்களில் அன்னத்தின் பொருள்பரமாத்மா ஆகும். அந்த பரமாத்மாதான் அன்னமாகும். சிந்தனையின் நினைவு காலத்தில் இந்த ஆன்மா திருப்தி அடைகிறது. பின்பு அதற்கு அதிருப்தியே உண்டாவதில்லை. பிறப்பு இறப்பில் சீக்குவதில்லை. இந்த அன்னத்தைச் சேர்த்தபடி முன்னேறுதல் தான் விவசாயம் ஆகும்.

தம்மைவிட உயர்ந்த நிலையில் உள்ளவர்களுக்கும், பிரம்ம நிலை அடைந்த குரு ஜனங்களுக்கும் தொண்டு செய்வதே சூத்திரர்களின் சுபாவத்திற்கு ஒத்த கர்மம் ஆகும். சூத்திரர் என்பதற்குத் 'தாழ்ந்தவர்' என்றில்லாமல் ஒரு குறைந்த ஞான முடையவர் என்றே பொருள். கடைசி நிலையிலுள்ள சாதகன் தான் சூத்திரன். முதற்படியில் நிற்கும் அந்த சாதகன் தொண்டின் மூலம் தொடர்ந்கட்டும், மீண்டும் மீண்டும் செய்யும் தொண்டினால் அவன் இதயத்தில் அந்த ஸம்ஸ்காரங்கள் தோன்றும். படிப்படியாக சென்று அவன் வைசியன், சூத்திரியன், பிராமணன் வரையிலான இடைவெளியைக் கடந்து, சாதிகளை கடந்து பிரம்மத்தில் ஒன்றிவிடுகிறான். சுபாவம் மாறுதலுக்குரியது. சுபாவத்தின் மாறுதலுக்கேற்ப சாதிகளில் மாற்றமும் உண்டாகிறது. உண்மையில் இந்த சாதிகள் அதி உத்தமம், உத்தமம், மத்திமம் அதமம் என்ற நான்கு நிலைகளாகும், கர்மப் பாதையில் இவைகள் சாதகனின் உயர்ந்த, தாழ்ந்த என்ற நான்கு படிகளாகும். ஏனெனில் கர்மம் என்பதே நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் ஒன்றுதான். சுபாவத்தின் தகுதிக்கேற்ப பரமசித்தியைப் பெற இது ஒன்றே பாதையாகும் என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். மேலேபார்ப்போம்:-

ஸ்வே ஸ்வே கர்மண்யபிரதः ஸம்ஸித்திம் லபதே நரः

ஸ்வகர்மநிரதः ஸித்திம் யதா விந்ததி தச்சருணு 45

தமது சுபாவத்திற்கேற்ப பெறப்படும் தகுதியின் அடிப்படையிலான கர்மத்தில் ஈடுபட்ட மனிதன் பகவத் பிராப்தி என்ற பரமசித்தியை அடைகிறான். இந்தக் கர்மத்தைச் செய்து பரமசித்தியை அடை!'' என்று முன்பே கூறியிருக்கிறார். எந்தக் கர்மத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டதற்கு ''அர்ஜுனா! சாஸ்திர விதிகளினால் நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தை வேள்வியின் பொருட்டு செய் ! ஸ்வ கர்மம் செய்யும் தகுதிக்கு ஏற்ப கர்மத்தில் ஈடுபடும் மனிதன் பரம சித்தியை எப்படி அடைகிறான்? என்பதை என்னிடமிருந்து கேள்! என்று சொல்லுகிறார்.

யதःபரவ்ருத்திர-ப்பூதானாம் யேன ஸர்வமிதம் ததம்

ஸ்வகர்மணா தமப்ப்யர்ச்ச ஸித்திம் விந்ததி மாணவः 46

எந்தப் பரமாத்மாவிலிருந்து எல்லா பூதங்களின் உற்பத்தியும் ஏற்பட்டதோ, எவனால் சம்பூர்ண உலகமும் பரந்துபட்டிருக்கிறதோ இந்த

பரமேஸ்வரனை தமது சுபாவத்திலிருந்து உண்டான கர்மம் மூலம் அர்ச்சனை செய்து பரம சித்தியை அடைகிறது. எனவே பரமாத்மாவின் உணர்வு பரமாத்மாவை எல்லா வகையிலும் அர்ச்சனை செய்தல் படிப்படியாக முன்னேற்றுதல் ஆகியவைகள் அவசியமாகின்றன. அடிப்படை அறிவு இல்லாமல் பெரிய வகுப்பில் சென்று உட்காருவதால் சின்ன வகுப்புக்குரிய அறிவும் இருக்காது. பெரிய வகுப்பில் உட்காரும் தகுதியும் கிடைக்கவே கிடைக்காது. எனவே இந்தக் கர்மப் பாதையில் படிப்படியாகச் செல்லும் சிரமம் இருக்கிறது. (18ஆவது அத்தியாயத்தின் வெது கலோகப்படி) இதை மறுபடியும் வலியுறுத்தி நீங்கள் சிற்றிவு பெற்றவராக இருந்தாலும் அங்கிருந்தே ஆரம்பியுங்கள் என்கிறார். அந்த வழி முறை பரமாத்மாவிடம் எல்லாவற்றையும் சமர்ப்பணம் செய்தலாகும்.

ஸ்ரேயான் ஸ்வதார்மோ விகுண: பரதர்மாத் ஸ்வனுஷ்டிதாத் ஸ்வபாவநியதங் கர்ம குர்வந் நாப்னோதி கில்பிஷம் 47

பரதர்ம குணத்தை விட்டு நன்கு கடைப்பிடிக்கப்படும் ஸ்வதர்மம் மிகவும் சிற்றத்து. சுபாவத்தில் அமைந்த கர்மத்தைச் செய்பவன் கேடு அடைய மாட்டான். பிறப்பு இறப்பில் சிக்கமாட்டான். நாம் தொண்டு செய்து கொண்டேயிருப்போம் என்ற வைராக்கியம் சாதகர்களுக்குத் தோன்றுகிறது. அவர்கள் தியானத்திலேயே நிலைத்திருக்கிறார்கள். நல்ல குணங்கள் காரணமாக அவர்களுக்கு மரியாதை கிட்டுகிறது. உடனே அவர்கள் நடிக்க ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணரைப் போல் நடிப்பதனாலோ, பொறாமைப் படுவதனாலோ ஒன்றுமே கிடைக்காது. தமது சுபாவத்திற்கேற்ப கர்மம், செய்யும் சக்திக்கேற்ப, கர்மம் செய்து மட்டுமே ஒருவன் பரமாத்மாவை அடைகிறான். கர்மங்களை விட்டுவிட்டு அவன் அந்த நிலையை அடைய முடியாது.

ஸஹஜங் கர்ம கெளந்தேய ஸதோஷ-மபி-ந த்யஜேஷ் ஸர்வாரம்ப்பா ஹி தோஷேண தூமேனாக்னி-ரிவாவ்ருதா: 48

குந்தி மகனே! தோஷத்துடன் கூடியவன் (சிற்றிவு பெற்ற நிலையில் உள்ளவன் என்றால் இப்போது தோஷங்கள் அதிகமான அளவில் இருக்கின்றன. அத்தகைய தோஷங்களுடன் கூடியவனும்) சுபாவத்தில் தோன்றிய சகஜமான கர்மத்தைத் துறப்பது கூடாது. ஏனெனில் புகையிலிருந்து கிளம்பும் தீயைப் போல் எல்லாக் கர்மங்களும் ஏதாவது தோஷத்தினால் சூழப்படுகின்றன. பிராமண நிலையில் உள்ளவனுக்கும் கர்மம் செய்ய வேண்டியதாகிறது. பிரம்ம நிலை கிடைக்கும் வரை தோஷங்கள் இருக்கின்றன. பிரகிருதியின் சூழலும் இருக்கிறது எப்பொழுது பிரம்மத்தில் நிலைத்து கர்மம் அதிலேயே லயித்துவிடுகிறதோ அப்பொழுதான் பிராமண வகுப்பில் உள்ளவனின் தோஷங்கள் முடிவடைகின்றன. அந்த நிலை அடைந்தவனின் இலட்சணம் யாது? எங்கு கர்மங்களினால் பிரயோசனமிருப்பதில்லை?

அஸக்த புத்தி: ஸர்வதர ஜிதாத்மா விகத-ஸ்ப்ருஹ:
நீஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம் ஸ்ந்யாஸேனாதிகச்சதி 49

எதிலும் பற்றில்லாமலிருக்கும் அறிவுடையவன், எப்பொழுதும் ஆசையற்று, புலன்களை வென்றவனான புருஷன், எப்பொழுதும் எல்லாவற்றையும் துறந்த நிலையில் பரம நிஷ்கர்மத்தின் சித்தியை அடைகிறான். இங்கு சந்தியாசம் பரம நிஷ்கர்மத்தின் சித்தியையே அடைகிறான். நிஷ்காம கர்மி எங்கு சென்று அடைகிறானோ, அந்த நிலையையே சாங்கிய யோகியும் அடைகிறான், இந்தப் பிராப்தி இரண்டு மார்க்கத்தில் செல்பவர்களுக்கும் பொதுவானது. இந்த நிஷ்கர்ம சித்தி பெற்ற மனிதன் எப்படி பிரம்மத்தை அடைகிறான் என்பதைப் பற்றி சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததாப்னோதி நிபோத மே
ஸமாஸேனவ கெளாந்தேய நிஷ்ட்டா ஜ்ஞானஸ்ய யா பரா 50

குந்திமகனே! ஞானத்தில் நிலைத்து நிற்பவனும், ஞானத்தின் எல்லையில் நிற்பவனும், அந்த பரமசித்தியை அடைந்தவனுமான புருஷன் பிரம்மத்தை எப்படி அடைகிறான்? அதற்கான விதி என்ன? என்பதையெல்லாம் என்னிடமிருந்து சுருக்கமாகக்கேள்!! அடுத்துவரும் கலோகங்களின் அந்த விதிகளைக் கூறுகிறார். கவனமாகக் கேளுங்கள்:

புத்த்யா விகுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாத்மானம் நியம்ய ச
சப்தாதீன் விஷயான்ஸ் தயக்தவா ராகத்வேவேஷள வ்யுதஸ்ய ச 51

தூய்மை பெற்ற அறிவு உடையவனாக, உறுதியாக, தன்னைக் கட்டுப்படுத்தி, கேட்டல் முதலிய விஷயங்களைத் துறந்து விருப்பு வெறுப்புகளை ஏற்றிந்துவிட்டு,

விவிக்தஸேவீ லக்வாஷி யத-வாக்-காய-மானஸ:
த்யானயோக-பரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாஸ்ரித: 52

அர்ஜானா! குறிப்பாக சத்த அறிவுடன் கூடிய ஏகாந்தத்தில் இருப்பவனும், இனிய சிந்தையைப் பளர்ப்பவனும் சாதனைக்கு அவசியமான உணவை மட்டும் உண்பவனும், புலன்களை வென்றவனும், திடவெராக்கியம் உள்ளவனும், இடையறாது தியானயோகத்தைப் பாராயனம் செய்பவனும் உள்ளத்தை வயப்படுத்தி, வாக்கு போன்ற விஷயங்களைத் துறந்தவனும் விருப்பு-வெறுப்பினை ஒழித்தவனும்.

அஹங்காரம் பலம் தரப்பம் காமம் கரோதம் பரிக்ரஹம்
விமுச்ய நிர்மம: சாந்தோ ப்ரஹ்ம-பூயாய கல்பதே 53

ஆணவம், பலம், கர்மம், காமம், குரோதம் வெளியுலகப் பொருள்கள், உள்ளத்துச் சிந்தனைகள் ஆகியவைகளைத் துறந்தவனும்,

மமதையற்று உள்ளத்தில் சாந்த நிலையைக் கொண்டவனுமான புருஷன் பரப்பிரமத்துடன் ஒன்றறக் கலந்துத் தகுதி பெற்றவனாக இருக்கிறான். மேலே பார்ப்போம்:-

ப்ரஹ்மஸுத: ப்ரஸன்னாத்மா ந ஷோசதி ந காங்கஷதி
ஸம: ஸர்வேஷா பூதேஷா மத்பக்திம் லபதே பாராம் 54

பிரம்மத்துடன் ஒன்றற கலக்கும் தகுதி பெற்றவனும், பிரஸன்னமான சித்தமுடைய புருஷன் பொருளுக்காக கவலை கொள்வதில்லை, எதனையும் விரும்புவதுமில்லை. எல்லா ஜீவன்களிலும் சமபாவம் கொண்டவனான அவன் பக்தியின் எல்லையில் நிற்கிறான். பக்தி அதன் பலனைக் கொடுக்கும் நிலையில் அவன் பிரம்மத்தில் நுழைகிறான்.

பக்த்யா மாமபிஜானாதி யாவான் யஸ்சாஸ்மி தத்வத:
ததோ மாம் தத்வதோ ஜ்ஞாத்வா விஷதே ததனந்தராம் 55

அந்த ஒப்பற் பக்தியின் மூலம் அவன் என்னைத் தத்துவத்தினால் அறிகிறான். அந்த தத்துவம் யாது? நான் எந்த மாதிரி பிரபாவத்தை உடையவன் என்றால் இறவாத். அழியாத, நிரந்தரமான எந்த தில்லிய குண தர்மங்களை உடையவன் என்பதை அவன் அறிந்து கொண்டு என்னை தத்துவம் மூலம் அறிந்து அந்தக் கணமே என்னில் ஒன்றிலிடுகிறான். ஒன்றிடும் நிலையில் பகவான் தரிசனம் தருகிறார். ஒன்றிய நிலையில் அக்கணமே அவன் தனது ஆன்மாவைத் தெய்வீக குண தர்மம் உடையதாகக் காணகிறான். ஆன்மா மூப்பு, அழிவு இல்லாதது. நிரந்தரமானது. புலனுக்கு எட்டாதது. ஸனாதனமானது.

இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் யோகேஷ்வர் பூர்ணார் ஆன்மாதான் உண்மையானது; ஸனாதனமானது; கண்ணுக்குப் புலப்படாதது; அமிர்தஸ்வரூபமானது (அமுத உருவமானது) என்றும், இந்த மகிமைகளுடன் கூடிய ஆன்மாவைத் தத்துவ ஞானிகள் மட்டுமே கண்டிருக்கிறனர் என்றும் கூறினார். தத்துவ ஞானம் என்பது பற்றிய கேள்வி எழுவது இயற்கைதான். இதைப் பஞ்சத்துவம், இருபத்தெந்து தத்துவம் என்று பலவாறாகக் கூறுகின்றனர். இதில் முடிவான கருத்தாக பூர்ணார் பதினெட்டாவது அத்தியாயத்தில் இவ்வாறு கூறுகிறார்: “பரம தத்துவம், பாமாத்மாதான் என்பதை எவன் அறிந்துகொள்ளுகிறானே அவனேத்துவஞானி ஆவான். உங்களுக்குத் தத்துவத்தில் விருப்பம் இருந்தால் பரமத்துவத்தில் விருப்பமிருந்தும் ஜனை-சிந்தனையை அவசியம் செய்யவேண்டும்.”

இந்த 49 ஆவது கோகத்திலிருந்து 55 ஆவது கோகம் வரை யோகேஷ்வர் பூர்ணார் சந்தியாச மார்க்கத்திலும் கர்மம் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தெளிவு படுத்தினார்.. அவர் கூறினார்:- சந்தியாசத்தின் மூலம் (அதாவது ஞானயோகத்தின் மூலம்) கர்மம் செய்து

கொண்டே ஆசை, பற்று, ஆகியவைகளைத் துறந்து புலன்களை வென்று சுத்தமான உள்ளம் கொண்டவன் எப்படி நிஷ்கர்மத்தின் பரமசித்தியை அடைகிறான் என்பதைச் சுருக்கமாகக் கூறுகிறேன். அகங்காரம், பலம், கர்மம், காமம், குரோதம், மதம், மோகம் ஆகிய பிரகிருதியில் தள்ளும் விகாரங்கள் சாந்தமடையும் பொழுது விவேகம், வைராக்கியம் அமைதி, அடக்கம், ஏகாந்தம், தியானம் ஆகிய பிரம்மத்தில் ஒன்றிட வழி செய்யும் தகுதிகள் பூரண பரிபக்குவ நிலையை அடைந்த பொழுது, அவன் பிரம்மத்தை அறியும் தகுதியைப் பெறுகிறான். அந்தத் தகுதியின் பெயர்தான் ஒப்பற்ற பக்தி. இந்தத் தகுதியின் மூலமே அவன் தத்துவத்தை அறிகிறான். தத்துவமென்ன என்பதை அறிவீர்களா? மகிழமைகளுடன் கூடிய பகவான் என்னை அறிகிறான். என்னை அறிந்ததும் அக்கணமே என்னில் ஒன்றிவிடுகிறான். அதாவது பிரம்மம், தத்துவம், பகவான், பரமாத்மா, ஆன்மா இவைகளைல்லாம் ஒன்றுக் கொன்று சமமானவைகள். ஒன்றை அறிவது மூலம் எல்லாவற்றின் அறிவும் கிடைத்து விடுகிறது. இதுதான் பரமசித்தி பரமகதி, பரமபதம் ஆகும்.

எனவே கீதையின் முடிவான கருத்து, சந்தியாசம், நிஷ்காம கர்மயோகம் இரண்டு சூழ்நிலைகளிலும் பரமநிஷ்கர்ம சிந்தையை அடைவதற்கான நியமிக்கப்பட்ட கர்மம் (சிந்தனை) மிகவும் அவசியமாகும்.

இதுவரை சந்தியாசிக்காக பஜனை-சிந்தனையை வலியுறுத்தினார். இப்பொழுது சமர்ப்பணத்தைக் கூறி அதையும் நிஷ்காம கர்மயோகிக்கு அவசியமானது எனக் கூறுகிறார்.

ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத-வ்யபாஸ்ரய:
மத-ப்ரஸாதா-தவாப்ணோதி ஷாஸ்வதம் பதமவ்யயம் 56

என்னையே சார்ந்து நிற்கும் புருஷன் எல்லாக் கர்மங்களையும் எப்பொழுதும் செய்தவாறு (சிறிதும் தவறில்லாமல்) என்னுடைய அருளினால் நிரந்தரமான, அழியாத பரமபதத்தை அடைகிறான். கர்மம் ஒன்றே நியமிக்கப்பட்ட கர்மம். வேள்வியின் வழிமுறை எனவே அதைப் பெற சமர்ப்பணம் அவசியம்.

சேதஸா ஸர்வ கர்மாணி மயி ஸந்யஸ்ய மத்பர:
புத்தியோக-முபாஸ்ரித்ய மச்சித்த: ஸததம் பவ 57

எனவே அர்ஜூனா!! எல்லாக் கர்மங்களையும் (எத்தனையாவு நீ செய்ய வேண்டியிருக்கிறதோ) மனதார என்னிடம் ஒப்படைத்து என்னை நம்பிக் செய்யாமல் என்னிடம் சமர்ப்பணம் செய்து என்னைப் பாராயணம் செய்தவாறு, அறிவு யோகம் அதாவது யோகத்தின் அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டு இடையராது என்னிடம் சித்தத்தைச் செலுத்து! துக்கத்தைத் துடைத்து பரமத்துவத்தில் ஒன்றிடச் செய்யும் உபாயம் ஒன்றுதான். அதன்

செயலும் ஒன்றுதான். வேள்வியின் வழிமுறை, மனம்-புலன்களின் கட்டுப்பாடு, உள்முக்கு, வெளிமுக்கு, தியானம் ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருக்கிறது. அதன்விளைவு ஸனாதன பிரம்மத்துடன் ஒன்றியிருத்தல் ஆகும். அதுபற்றி மேலும் கூறுகிறார்.

மச்சித்த: ஸர்வதூர்க்காணி மத்ப்ரஸாதாத்-தரிஷ்யஸி அத சேத தவ-மஹங்காராந் ஸ்ரோஷ்யஸி விநங்க்ஷயஸி 58

இவ்வாறு என்னிடம் இடையறாது சித்தத்தை ஈடுபடுத்துபவனாக இருந்து, நீ என்னுடைய அருளால் மனம் புலன்கள் ஆகிய எல்லாக் கோட்டைகளையும் தகர்த்து எறி! மனம் புலன்களில் மூல கேந்திரம், வெற்றி கொள்ள முடியாத கோட்டையாகும். இவற்றையெல்லாம் நீ அனாயாசமாகக் கடந்துவிடுவாய். ஒருவேளை அகங்காரத்தினால் என்னுடைய வசனங்களைக் கேட்கவில்லை என்றால் நஷ்டமடைவாய் ! பரமார்த்தத்தை அடையமாட்டாய். இதையே வலியுறுத்தியபடி மறுபடியும் கூறுகிறார்.

யதஹங்கார-மாஸ்ரித்ய ந யோதஸ்ய இதிமன்யஸே மித்யை வ்யவஸாயஸ்-தே ப்ரக்ருதிஸ்-தவணம் நியோக்ஷயதி 59

நீ அகங்காரத்தின் காரணமாகப்போர்-செய்யமாட்டேன் என்கிறாய். இது நிச்சயமாகப் பொய்யாகும். ஏனெனில் உன்னுடைய சுபாவம் உன்னைப் போரில் ஈடுபடுத்தும்.

ஸ்வபாவஜேன கெளந்தேய நிபுத்த: ஸ்வேன கர்மணா கர்த்தும் நேச்சஸி யன்-மோஹாத் கரிஷ்யஸ்-யவஷேஷாபி தத 60

குந்தி மகனே ! மோக வயப்பட்டு நீ எந்தக் காரியத்தைச் செய்ய விரும்பவில்லையோ அதையும் என்னுடைய சுபாவங்களால் உண்டாகும் கர்மத்தினால் கட்டுண்டு அதில் வயப்பட்டு நீ செய்வாய். பிரகிருதியின் மோதலிலிருந்து ஓடவிரும்பாத உன்னுடைய குலஷத்திய சுபாவம் உன்னைக் கட்டாயம் கர்மத்தில் ஈடுபடுத்தும் கேள்வி நிறைவு பெறுகிறது. இப்பொழுது கடவுள் எங்கு இருக்கிறார்? இதை விளக்குகிறார்.

ஸ்வர: ஸர்வபூதானாம் ஹ்ருத்தேஷேர்ஜ்ஞன திஷ்ட்டதி ப்ராமயன் ஸர்வபூதானி யந்த்ராரூடானி மாயயா 61

அர்ஜ்ஞா! அந்த ஸ்வரன் எல்லா ஜீவப் பிராணிகளிடத்தும் இதயப் பிரதேசத்திலும் வசிக்கிறான். இத்தனை அருகில் இருந்தும் மக்கள் ஏன் அறிந்துகொள்ளவில்லை? மாயை என்ற உருவ இயந்திரத்தில் ஏறி எல்லோரும் பிரமையின் வயத்தில் சிக்கித் தவிக்கின்றனர். எனவே அறிந்து கொள்வதில்லை. இந்த இயந்திரம் மிகுந்த தொந்தரவு தரக் கூடியது. மறு படியும் மறுபடியும் அழியும் உடல்களை நுழைந்து நுழைந்து கந்தித்திரிகிறது. பின் யாரைச் சரணாடைவது?

தமேவ சரணாங் கச்ச ஸர்வபாவேன பாரத

தத் ப்ரஸாதாத் பராம் சாந்திம் ஸ்தானம் ப்ராப்ஸ்யஸி சாச்வதும் 62

எனவே பாரதா! சம்பூர்ண தன்மய உனர்வுடன் அந்த ஈஸ்வரனின் (எவர் இதய தேசத்தில் இருக்கிறாரோ) ஒப்பற்ற சரணத்தை அடை! அவருடைய அருளால் நீ பரம சாந்தியும் இறவாத பரந்தாமனையும் அடைவாய்! எனவே தியானம் செய்ய வேண்டுமானால் இதய தேசத்தில் தியானம் செய்! இதையறிந்து கொண்டே கோயில், மகுதி, தேவாலயம் ஆகிய இடங்களில் அவரைத் தேடுவது சமயத்தை வீணாக்குவதாம். அறியாத வரையில் இங்ஙனம் செய்வது இயற்கையே, ஈஸ்வரனின் இருப்பிடம் இதயமாகும். பாகவதத்தின் சதுஸ்லோகி கீதையின் சாராமசம் ‘நான் எங்கும் நிறைந்தவன். ஆபினும் தியானத்தினால் இதயப் பிரதேசத்திலே தான் என்னை அடைய முடியும்’ என்பதாம்.

இதி தே ஜ்ஞான-மாக்க்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதாம் மயா
விமர்ஷ்யைத்-தஷேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு 63

இவ்வாறு இரகசியத்திற்கெல்லாம் முதல் இரகசியமான ஞானத்தை நான் உனக்காகக் கூறியிருக்கிறேன். இந்த விதிமுறைப்படி பரிபூரணமாக (முழுமையாக) சிந்தனை செய். பின்பு நீ என்ன நினைக்கிறாயோ அதைச் செய். உண்மை இதுதான். ஆராய்ச்சியின் இடமும் இதுதான். அடையும் இடமும் இதுதான் ஆனால் இதயத்திலிருக்கும் ஈஸ்வரன் புலப்படுவதில்லை. இதுபற்றிக் கூறுகிறார்:-

ஸர்வ-குஹ்யதமம் பூய: ச்ருணு மே பரம் வச:

இஷ்டோஸி மே த்ருடமிதி ததோ வக்ஷ்யாமி தே ஹிதம் 64

அர்ஜூனா! மறைக்கத் தக்க மிகவும் இரகசியமான என்னுடைய இரகசியம் நிறைந்த வசனத்தை மறுபடியும் கேள் (கூறினேன் என்றாலும் மறுபடியும் கேள்!) சாதகனுக்கு இஷ்ட தேவதை எப்பொழுதும் கை கொடுக்கிறார்) ஏனெனில் நீ எனக்கு மிகவும் பிரியமானவன். எனவே இந்தப்பரம நன்மையை அளிக்கும் வாக்கை மறுபடியும் உனக்காகக் கூறுவேன் இது என்ன?

மன்மனா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு
மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜ்ஞானே ப்ரியோஸி மே 65

அர்ஜூனா! நீ என்னிடமே மனத்தைவை! என்னிடமே ஒப்பற்ற பக்தி வை! என்னிடம் முழு சிரத்தை கொள்! (என்னுடைய சமர்ப்பணத்தில் கண்ணீர் சொரி) என்னையே வணங்கு! அங்ஙனம் செய்வதால் நீ என்னையே அடைவாய்! நான் சத்தியபிரமானம் செய்து உனக்காக கூறுகிறேன் ஏனெனில் நீ எனக்கு பிரியமானவன். முன்பு இதய தேசத்தில் ஈஸ்வரன் இருக்கிறார். அவரைச் சரணதை! என்று கூறினார். ஆனால்

இங்கோ என்னைச் சரணடை என்றும் மிகவும் இரகசியமான வசனத்தைக் கேட்டு என்னிடம் சரணடை! என்றும் கூறுகிறார். உண்மையில் யோகேஷ்வர் பூரி கிருஷ்ணர் என்ன சொல்ல விரும்புகிறார் என்றால், சாதகனுக்கு சர்க்குருவின் பால் சரணம் அடைதல் மிகவும் அவசியம் என்பதாம். பூரணமான யோகேஷ்வர் இப்போது சமர்ப்பணத்திற்கான விதிமுறைகளைக் கூறுகிறார்.

**ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஷரணம் வரஜ
அஹம்த்வா ஸர்வ-பாபேப்பயோ மோகஷியிஷ்யாமி மா ஷீச: 66**

எல்லா தர்மங்களையும் துறந்து (அதாவது நான் பிராமண வகுப்பின் கர்த்தாவாக இருந்தாலும், சூத்திர வகுப்பின் கர்த்தாவாக இருந்தாலும், கஷத்திரியனாக இருந்தாலும் அல்லது வைசியனாக இருந்தாலும் சரி அந்த எண்ணத்தை விடுத்து, என்னை மட்டுமே சரணமடை! நான் உன்னை எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன். நீ வருந்தாதே!

இந்த எல்லா பிராமண, கஷத்திரிய வகுப்பின் எண்ணத்தை விட்டு (அதாது கர்ம பாதையில் நான் எந்த வகுப்பைச் சேர்ந்தவன்) எவன் ஒப்பற்ற பக்தியோடு என்னைச் சரணடைகிறானோ, இஷ்ட தேவதையைத் தவிர வேறு எவரையும் பார்க்காதவனாக இருக்கிறானோ அவனை முறையாக ஒவ்வொரு நிலையிலிருந்தும் உயர்த்தி உன்னை நிலையை அடையச் செய்யும் பொறுப்பையும், எல்லாப் பாவங்களிலிருந்தும், அவனை விடுதலை செய்யும் பொறுப்பையும், அந்த இஷ்டதேவதையான சர்க்குரு ஏற்றுக் கொள்கிறார். ஒவ்வொரு மகாபுருஷரும் இதையே கூறுகிறார். சாஸ்திரம் எழுத்து வடிவில் வந்ததும் அது எல்லோருக்கும் பொது என்று அனைவரும் நினைக்கின்றனர். ஆனால் அது அதிகாரிகளுக்கு அதாவது தகுதி உள்ளவர்களுக்கு மட்டுமேயாகும். அர்ஜூனன் அதிகாரியாக இருந்தான். அதனால் அவனுக்கு வலியுறுத்திக் கூறினார். இப்பொழுது யோகேஷ்வர் அதிகாரி யார் என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

**இதும் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசன
ந சாஷீச் ரூஷவே வாசியம் ந ச மாம் யோப்பயஸ்சியதி 67**

அர்ஜூனா! உன்னுடைய நன்மைக்காகக் கூறப்பட்ட இந்த உபதேச மொழியான கீதையை எக்காலத்திலும் மறந்தும் கூட தவம் மேற்கொள்ளாத மனிதர்களுக்கும், “இது குற்றம், அது தவறு” என்று பொய்யாக ஆராய்ந்து என்னை நிந்திப்பவர்களுக்கும் கூறக்கூடாது. மகா புருஷர்களும் இருந்தனர். அவர்களுடன் கூட அவர்களைத் துதி செய்தவர்களும் இருந்தனர். இவர்களுக்குக் கூறலாமா? அல்லது யாருக்குச் சொல்ல வேண்டும்? இதுபற்றிப் பார்ப்போம்.

ய இமம் பரமம் குற்யம் மத்-பக்தேஷ்-வபிதாஸ்யதி
பக்திம் மயி பராம் க்ருதவா மாமேவைஷயத்-யஸம்ஷய: 68

எந்த மனிதன் என்னில் ஒப்பற்ற அன்பு கொண்டு இந்த பரம இரகசியத்தோடு கூடிய கீதையின் உபதேசத்தை எனது பக்தர்களுக்கும் கூறுகிறானோ அவன் நிச்சயம் என்னை வந்தடைவான் அதாவது அவன் என்னையே வந்தடைவான். ஏனெனில் அவன் உபதேசத்தை நன்கு கேட்டு மனத்திலிருந்து அதன் பாதையில் சென்று விடுதலை அடைவான். இப்பொழுது அந்த உபதேசம் செய்பவருக்காகக் கூறுகிறார்.

ந ச தஸ்மான் மனுஷ்யேஷா கஸ்சின்மே ப்ரியக்ருத-தம:
பவிதா ந ச மே தஸ்மா-தன்ய: ப்ரியதரோ புவி 69

மேற்கூறிய உபதேசம் செய்பவரைவிட (உப தேசகர்த்தா) சிறந்த எனது அற்புதமான, பிரியமான காரியத்தைச் செய்பவன் மனிதருள் வேறு எவனும் இருக்க முடியாது. அவனை விடவும் மேலாக எளக்குப் பிரியமானவன் உலகில் இருக்க முடியாது. எவனை விட? எவன் என் பக்தர்களுக்கு என்னுடைய உபதேசத்தைக் கூறுவானோ அவனை மாயை நிறைந்த இழிவான வாழ்விலிருந்து மங்கலம் நிறைந்த ராஜ பாட்டைக்கு அழைத்துச் செல்கிறானோ அவனைவிடச் சிறந்த பக்தன் யாருமே இருக்க முடியாது. அத்தியயனம் என்றால் என்ன? அதைப் பார்ப்போம்.

அத்யேஷ்யதே ச ய இமம் தர்மயம் ஸம்வாத-மாவயோ:
ஜ்ஞானயஜ்ஞேன தேனாஹ-மிஷ்ட: ஸ்யாமிதி மே மதி: 70

எந்த மனிதன் கர்மமயமான நம் இருவரது உரையாடலை நல்ல முறையில் தியானம் செய்கிறானோ அவன் மூலம் ஞான வேள்வியால் நான் பூஜிக்கப்படுவேன். அதாவது பிரம்மத்துடன் ஒன்றுபடச் செய்வதை அறிந்தவன் முன்பே கூறப்பட்ட வேள்வியின் பலனான ஞானத்தினால் நான் பூஜிக்கப்படுவேன். இது எனது உறுதியான கருத்து.

சர்த்தாவா-னனஸயஸ்ச ச்ருணுயா-தபி யோ நர:
ஸோபி முக்த: சுபான் லோகான் ப்ராப்னுயாத் புண்ய கர்மணாம் 71

எவன் கவனத்துடன் பொராமை உணர்வின்றி கேட்க மட்டும் செய்வானோ அவனும் பாவங்களிலிருந்து விடுபட்டு உத்தம கர்மம் செய்பவர்களில் ஒருவனாக சிறந்த உலகத்தைப் பெறுவான். அதாவது கர்மம் செய்து கடக்க முடியாத நிலையில் கேட்டால் மட்டுமே போதும். உத்தம உலகை அப்பொழுதும் அடைய முடியும். ஏனெனில் அவன் தன் சித்தத்தில் அந்த உபதேசங்களைக் கிரகித்துக் கொள்கிறான். இங்கு 67 லிருந்து 71 வரையிலான ஜந்து சுலோகங்களில்பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். கீதையின் உபதேசம் அதிகாரியில்லாத வர்களுக்குக் கூறக் கூடாது. ஆனால் அதிகாரிகளுக்குக் கட்டாயம் கூற வேண்டும். எவன் கேட்கிறானோ அந்த பக்தன் என்னை அடைவான். ஏனெனில் மிகவும் இரகசியமான கதையை கேட்டு மனிதன் அவ்வழியில் நடக்கத் தொடங்குகிறான். எவன் பக்தர்களிடம் கூறுகிறானோ அவனைவிட அதிக

அனவிலான பிரியமாகக் கூறும் என்னுடைய பக்தன் எவனுமே இருக்க முடியாது. எவன் அத்யயனம் செய்கிறானோ அவன் மூலம் நான் ஞான வேள்வியால் பூஜிக்கப்படுகிறேன். வேள்வியின் விளைவுதான் ஞானம். எவன் கீதைக் கேற்ப கர்மம் செய்வதில் சமர்த்தனாக இல்லாவிட்டாலும், கவனத்துடன் கேட்க மட்டும் செய்கிறானோ அவனும் புண்ணிய உலகங்களை அடைகிறான். இவ்வாறு கேட்டல்-கூறல்-அத்யயனம் ஆகியவற்றின் பலனை பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். கேள்வி முடிவடைந்தது. இப்பொழுது கடைசியில் அவர் அர்ஜூனனிடம் ஏதேனும் புரிந்ததா? என்று கேட்டார்.

கச்சிதேதச்ருதம் பார்த்த தவயைகாக்ரேண சேதஸா

கச்சி-தஜ்ஞான-ஸம்மோஹ: ப்ரநஷ்டஸ்-தே தனஞ்ஜய 72

பார்த்தா! என்னுடைய கூற்றை ஒருமித்த மனத்துடன் கேட்டாயா? அஞ்ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட உன்னுடைய மோகம் ஒழிந்ததா? இதற்கு அர்ஜூனன் கூறினான்.

**நஷ்டோ மோஹ: ஸ்மருதிர்-லப்ததாதவத்-ப்ரஸாதான் மயாச்யுத
ஸ்ததிதோஸ்மி கத-ஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசனம் தவ 73**

அச்கதா! (எவர் சத்தியத்திலிருந்து எப்பொழுதுமே விலகு வதில்லையோ) உங்களுடைய அருளால் என்னுடைய மோகம் விலகியது. எனக்கு கய அறிவு வந்தது. நான் இப்பொழுது சந்தேகமில்லாமல் இருக்கிறேன். உங்களுடைய ஆசையை நிறைவேற்றுகிறேன்.

அர்ஜூனனுக்கு விடை கிடைத்து விட்டது. கூடவே யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் திருவாயிலிருந்து உதிர்ந்த வாக்கும் நிறைவு பெற்றது.

இதுபற்றி சஞ்ஜையன் கூறினார்.

பதினேராராவது அத்தியாயத்தில் விஸ்வரூப தரிசனம் காட்டிய பிறகு யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். அர்ஜூனா! ஒப்பற் பக்தி மூலம் நீ பார்த்த மாதிரி பார்ப்பது, தத்துவத்தை அறிவது, தத்துவத்தில் நுழைவது எளிதாகும். (11/54) இந்த மாதிரி என்னைத் தரிசனம் செய்பவர்கள் என்னுடைய வடிவத்தை அடைகிறார்கள். இங்கு அவர் அர்ஜூனனிடம் என்ன உன்னுடைய மோகம் தீர்ந்ததா? என்று கேட்டார். அர்ஜூனனும் “என்னுடைய மோகம் ஒழிந்தது. நான் பிரம்ம நிலையைப் பெற்று விட்டேன். நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்களோ அதைச் செய்கிறேன்” என்று சொன்னான். தரிசனத்திற்குப் பிறகு அர்ஜூனனுக்கு விடுதலை கிடைக்க வேண்டும். அது நடந்து விட்டது ஆனால் சாஸ்திரம், வருங்கால சந்ததிக்காக ஏற்படுவதாகும். அதனுடைய உபயோகம் உங்கள் அனைவருக்காகவும் ஆகும்.

சஞ்ஜையன் கூறினான்.

இத்யஹும் வாஸ-தேவஸ்ய பார்த்தஸ்ய ச மஹாத்மனः:
ஸம்வாத-மிமமஷ்டிரளஷ-மத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் 74

இவ்வாறு வாக்தேவன், மகாத்மா அர்ஜூனன் (அர்ஜூனன் ஒரு மகாத்மா யோகி சாதகனே தவிர கொல்வதற்காக நிற்கும் வில்லாளி அல்ல. எனவே மகாத்மா அர்ஜூனன்) ஆகிய இவர்களுடைய தனிச் சிறப்பு பெற்ற புல்லரிக்கச் செய்யும் உணர்வைக் கேட்டேன். அவனுக்கு கேட்பதற்குரிய தகுதி எப்படி வந்தது? மேலே கூறுகிறார்.

வ்யாஸ-ப்ரஸாதாச-ச்சுருதவானேதத் குஹ்ய-மஹும் பரம்
யோகம் யோகேஸ்வராத் க்ருஷ்ணாத் ஸாகஷாத் கதயத: ஸ்வயம் 75

ஸ்ரீ வியாச பகவானின் அருளால் அவரால் அனிக்கப்பட்ட திருஷ்டியினால் தான் இந்த பரம இரகசியமான யோகத்தை நேரிடையாக ஸ்ரீ கிருஷ்ணரின் வாய் மூலமாகவே கூறப்பட்டதைக் கேட்டேன். சஞ்ஜயன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை யோகேஷ்வரராகக் கருதுகிறார். எவர் யோகியாக இருக்கிறாரோ மற்றவர்களுக்கும், யோகத்தை அனிக்கும் திறமை பெற்றிருக்கிறாரோ அவர் யோகேஷ்வர் ஆவர்.

ராஜன் ஸம்ஸ்மருத்ய ஸம்ஸ்மருத்ய ஸம்வாத-மிம-மத்புதம்
கேசவார்ஜூனயோ: புண்யம் ஹ்ருஷ்யாமிச முஹார்முஹா: 76

தச் ஸம்ஸ்மருத்ய ஸம்ஸ்மருத்ய ரூப-மத்யத்புதம் ஹரே:
விஸ்மயோ மே மஹான் ராஜன் ஹ்ருஷ்யாமி ச புன: புன: 77

அரசே! ஹரியினுடைய (சுபம்-அசுபத்தை நீக்கி மீதியாக நிற்கும் ஹரியினுடைய) அதி அற்புதமான வடிவத்தை மறுபடியும் மறுபடியும் ஸ்மரணை செய்ய என்னுடைய சித்தத்தில் அளவில்லா ஆச்சரியம் தோன்றுகிறது. நான் திரும்பத் திரும்ப மகிழ்ச்சியடைகிறேன். இஷ்ட தேவதையின் உருவம் மறுபடியும் மறுபடியும் ஸ்மரணை செய்த தக்க பொருளாகும். கடைசியில் தன் கருத்தை சஞ்சயன் கூறுகிறார்.

யத்ர யோகேஷ்வர: கிருஷ்ணா யத்ர பார்த்தோ தனுாத்தரா:
தத்ர ஸ்ரீ விஜயோ பூதீர்-த்ருவா நீதீர்-மதீர்-மம 78

அரசே! எங்கு யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் வில்லேந்திய அர்ஜூனனும் (தியானமே வில்லாகும்). புலன்களின் வலிமையே காண்டபமாகும். அதாவது உறுதியான நிலையுடன் தியானத்தை மேற்கொண்டிருக்கும் மகாத்மா அர்ஜூனன்) இருக்கிறார்களோ அங்கு சௌபாக்கியம், செல்வம், வெற்றி இருக்கும். அதற்குப் பின் தோல்வியே கிடையாது. தெய்வீக மகிழமை, அழியும் சம்சாரத்தில் அழியாது நிற்கும் தன்மை ஆகியவை நிலைத்திருக்கும் என்பது என் கருத்து.

இன்று வில்லாளி அர்ஜூனன் இல்லை. இந்த நீதி, விஜய மகிழமை, அர்ஜூனன் அளவில் தான் நின்றது. அக்காலத்திற்கு ஏற்ப இருந்தது. இந்த துவாபரயுகம் முடிவடைந்து விட்டதே! இப்பொழுது நடைமுறைக்கு

ஒவ்வாத விஷயமா இது? என்றால் இல்லையென்றுதான் கூற வேண்டும். யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர், நான் எல்லோருடைய இதய தேசத்திலும் வாசம் செய்கிறேன் என்றல்லவா கூறுகிறார். அப்படியானால் உங்கள் இதயத்திலும் அவர் இருக்கிறார். அன்பு தான் அர்ஜூனன். எனவே உங்கள் உள்ளத்தில் அன்பு கொண்டு இஷ்ட தேவதையைப் பற்றிக் கொள் என்பதுதான் அதன் பொருள். அப்படிப்பட்ட அன்பு உங்களிடம் இருக்குமானால் எப்பொழுதும் வெற்றிதான். அசையாது உறுதியுடன் நிற்கும் நிலை காட்டும் நீதியும் எப்பொழுதும் இருக்கும். ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தில் மட்டும் தான் இருந்தது என்பது தவறு. எதுவரை பிராணிகள் இருக்கின்றனவோ அதுவரை பரமாத்மா அவர்களின் இதய தேசத்தில் வசிப்பார். வருந்தும் ஆன்மா அவரைப் பெற ஆர்வம் கொண்டுள்ளதாக இருக்கும். அவர்கள் எல்லோரிலும் எவனுடைய இதயத்தில் அவரைப் பெற பக்தியும், அன்பும் பொங்குகிறதோ, அவன் அர்ஜூனனின் வரிசையில் நிற்பவனாகிறான். ஏனெனில் அன்பு அல்லது பக்தியின் பெயர்தான் அர்ஜூனன். எனவே மனிதர்கள் மட்டுமே இந்த நிலை பெற முயற்சி செய்ய முடியும்.

முடிவுரை :

இது கீதையின் முடிவுரையான அத்தியாயமாகும். இதன் ஆரம்பத்தில், பிரபு! நான் தியாகம், சந்தியாசம் இவை இரண்டின் வகைகளையும், உருவத்தையும் அறிய விரும்புகிறேன் என்று அர்ஜூனன் கேட்டான். இதுபற்றி நிலவிய நான்கு கருத்துகளை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் எடுத்துக் கூறினார்: இவற்றுள் சம்பூர்ண கர்மங்களைத் தியாகம் செய்வதே தியாகம் என்று கூறுகிறார்கள். பலவகையோகம் அல்லது ஆசைப்படும் கர்மங்களைத் துறத்தலே தியாகம் என்கிறார்கள். இன்னும் பலர் கர்மங்களைத் தோஷம் நிறைந்தவைகள் என்பதாகக் கருதி எல்லாவற்றையும் தியாகம் செய்யும்படி கூறுகின்றனர். இன்னும் பல அறிஞர்கள் வேள்வி, தானம், தவம் ஆகியவற்றின் செயல்கள் துறக்கத்தகவைகள் அல்ல என்று கூறுகின்றனர். இது மற்றவைகளை விட ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய கருத்தாகும். இதைபொத்த கருத்தை வெளியிட்டவாறு வேள்வி, தானம், தவம் இவை எக்காலத்தும் துறக்கத்தக்கதல்ல என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார். இவை மகாத்மாக்களையும் புனிதப்படுத்துபவைவைகள் ஆகும். இவைகளை மட்டுமே செய்து இவைகளுக்கு மாறான விகர்ரங்களைத் தியாகம் செய்வதே உண்மையான தியாகமாகும். இது ஸாத்வீக தியாகமாகும். பலனைக் கருதிச் செய்யப்படும் தியாகம் ராஜஸ் தியாகமாகும். மோக வசப்பட்டு நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தைத் துறப்பது தாமஸ தியாகமாகும்.

சந்தியாசம் தியாகத்தின் உன்னதமான நிலையாகும். நியமிக்கப்பட்ட கர்மமும், தியானத்திலிருந்து பிறந்த சுகமும் ஸாத்வீகமாகும். புலன்கள்

ராஜஸமாகும். திருப்தி தரும் அன்னத்தை உற்பத்தி செய்யாத வருத்தத்தைக் கொடுக்கும் ககம் தாமஸமாகும்.

மனிதர்கள் மூலம் சாஸ்திரத்திற்கு அனுகூலமாகவோ அல்லது பிரதி கூலமாகவோ காரியங்கள் நிகழ்வதற்கு ஐந்து காரணங்கள் இருக்கின்றன. கர்த்தா (மனம்) வெவ்வேறான காரணங்கள் (எவை மூலம் செய்யப்படுகிறதோ அவைகள். சுபம் கிடைக்குமானால் விவேகம், வெராக்கியம், சமத்துவ நிலை, தன்னடக்கம் ஆகிய காரணங்கள் ஆகின்றன. அசுபம் கிடைத்தால் காமம், குரோதம், விருப்பு ஆகியவை காரணங்கள் ஆகின்றன. பலவிதமான ஆசைகள், அவைகள் என்னற்றவைகள். எல்லாமே நிறைவு பெறுவதில்லை. ஆதாரம் கிட்டும் போது மட்டுமே ஆசை நிறைவு அடைகிறது. நான்காவது காரணம் ஆதாரம் (சாதனம்) ஜந்தாவது காரணம், தெய்வீகம், புண்ணியம், பிராப்தம். அல்லது ஸம்ல்காரம்) ஒவ்வொரு காரியம் நிகழும் போதும் இவை ஜந்துமே காரணங்கள் ஆகின்றன. இருந்தாலும் எவன் கைவல்ய உருவான பரமாத்மாவைக் கர்த்தாவாக நினைக்கிறானோ அந்த மூட அறிவுள்ளவன் உண்மையை அறிவதில்லை.' அதாவது பகவான் செய்வதில்லை அவர் முன்பே கூறியிருக்கிறார் "அர்ஜூனா! நீ நியித்த காரணமாக மட்டுமே நின்று செய். கர்த்தா நான் தான்" அப்படியானால் அந்த மகா புருஷரின் கருத்துதான் என்ன?

உண்மையில் பிரகிருதி, புருஷன் இரண்டிற்கும் இடையே ஓர் ஈர்ப்பு. அந்த ஈர்ப்பு வரையறைக்குள் இருக்கிறது. எதுவரை மனிதன் பிரகிருதியில் சிக்குகிறானோ அதுவரை மாயை அவனை ஊக்குவிக்கிறது. எப்பொழுது அவன் இதிலிருந்து விடுபட்டு இஷ்ட தேவதையில் தன்னைக் சமர்பிக்கிறானோ இஷ்ட தேவதை அவன் மனத்தில் சாரதியாக எப்பொழுது நிற்கிறானோ அதிலிருந்து பகவான் தான் செய்பவராகிறார். அந்த நிலையில் அர்ஜூனன் இருந்தான். சஞ்ஜயனும் இருந்தான். எல்லோருக்கும் இந்த ஈர்ப்புப் பகுதியில் நுழைய விதிமுறை உண்டு. எனவே இங்கு பகவான் ஊக்கம் தருகிறார். முழுமையை அறிந்த மகாபுருஷர் அறிந்து கொள்ளும் விதிமுறை அறியப்படும் பரமாத்மா இம்முனின் இணைப்பில் கர்மத்திற்கு ஊக்கம் கிடைக்கிறது. எனவே, ஏதாவது அனுபவ சாவியான மகாபுருஷரின் சர்க்குரு அருகாமையில் ஞானம் பெற முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

சாதி அமைப்பு பற்றிய கேள்வியை நான்காவது முறையாக எழுப்பி, யோகேஷ்வர் பூர்ணார் கூறினார்: புலன்களின் கட்டுப்பாடு, மனத்தின் அமைதி, ஏகாந்தம், உடல், வாக்கு, மனம் இவை மூன்றையும் இஷ்டதேவதைக் கேற்ப வளைத்தல், தெய்வீக அறிவின் சஞ்சாரம், ஈஸ்வரரின் கட்டளைப்படி செல்லும் சக்தி ஆகிய பிரம்மத்தில் நுழையச் செய்விக்கும் தகுதிகள் பிராமண வகுப்பின் கர்மங்கள் ஆகும். வீரம்,

பின்வாங்காத சுபாவம் எல்லா உணர்வுகளிலும் சமநிலை, கர்மத்தில் ஈடுபடுவதற்கான சாமர்த்தியம் கூத்திரிய வகுப்பின் கர்மங்கள் ஆகும்.

புலன்களின் பாதுகாப்பு, ஆன்மீக சம்பத்துகள், வளமை ஆகியவைகள் வைசிய வகுப்பின் கர்மம் ஆகும். தொண்டு சூத்திர வகுப்பின் கர்மமாகும். சூத்திரர் என்பது சாதியைக் குறிப்பதில்லை. சூத்திரின் பொருள் 'சிறிய அறிவு' என்பதாகும். சிற்றறிவுடைய சாதகனுக்கு நியமிக்கப்பட்ட சிந்தனையை இரண்டு மணி நேரம் உட்கார்ந்தும் பத்து நிமிடங்கள் கூட தன்னை வயப்படுத்த முடிவதில்லை. உடல் என்னவோ உட்கார்ந்திருக்கிறது. ஆனால் மனம் ஓரிடத்தில் நிலைப்பதில்லை. அது வாயுவிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறது. அதாவது இங்கு மங்கும் ஒடி கொண்டிருக்கிறது. அத்தகைய சாதகனுக்கு எப்படி நன்மை உண்டாகும்? அவனுக்கு அவைனவிட உயர் நிலையிலுள்ள அதாவது சற்குருவிற்குத் தொண்டு செய்வது அவசியமாகிறது. பெரிய வகுப்புகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் சிறிய வகுப்புகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்க முடியும். மறுபடியும் மறுபடியும் அவனில் ஸம்ஸ்காரங்கள் தோன்றி வேகம் ஏற்படும். எனவே இந்த சிற்றறியுடையவனின் கர்மம் தொண்டிலிருந்து ஆரம்பமாகிறது. கர்மம் என்னவோ ஒன்றுதான் நியமிக்கப்பட்ட கர்மம், சிந்தனை, அதைச் செய்யும் கர்த்தாக்கள், அதி உத்தமம், உத்தமம், மத்திமம், அதமம் என்று கூறப்படும். பிராமணன், கூத்திரியன், வைசியன், சூத்திரின் என்று நான்கு வகையைச் சேர்ந்தவர்களாக இருக்கின்றனர். மனிதர்களை அடிப்படையாகக் கொள்ளாமல் குணங்களின் அடிப்படையில் இந்தப் பிரிவுகள் தோன்றின. கீதையில் உள்ள சாதி வேறுபாடுகள் இவையே தான். தத்துவத்தை விளக்கியபடி அவர் கூறினார். அர்ஜானா! ஞானத்தின் உச்ச வரம்பான அந்த பரம சித்தியின் விதி முறையை உனக்குக் கூறுகிறேன். விவேகம், வைராக்கியம், சமத்துவநிலை, அடக்கம், பெருக் கெடுக்கும் சிந்தனை, தியானத்தின் பிரவிருத்தி இவ்வாறு பிரம்மத்தில் ஒன்றுபடச் செய்யும் எல்லாத் தகுதிகளும் பரிபக்குவமடையும் நிலையில் காமம், குரோதம், மோகம், விருப்பு வெறுப்பு ஆகிய பிரகிருதியில் இழுத்து ஆழ்த்தும் பிரவிருத்திகள் முழுமையாக சாந்தமடையும் பொழுது அந்த மனிதன் பிரம்மத்தை அறியத் தகுதி பெறுகிறான். அந்தத் தகுதியின் பெயர் தான் ஒப்பற்ற பக்தியாகும். ஒப்பற்ற பக்தி மூலமே இந்தத் தத்துவத்தை அறிகிறான். தத்துவம் யாது? இதை விளக்குகிறார்.

மகிமைகளுடன் கூடிய என்னையே அறிகிறான். அதாவது புலப்படாத, நிரந்தரமான மாற்றமே இல்லாத திவ்விய குணங்களை உடைய அந்த பரமாத்மாவாகிய என்னை அறிகிறான். அறிந்ததும் அக்கணமே என்னில் நிலைத்து விடுகிறான். பலர் கூறும் ஐந்து அல்லது இருபதுதைந்து தத்துவங்களல்ல. பரம தத்துவம் மட்டுமே தத்துவம் ஆகும். நிலையைப் பெற்ற பிறகு ஆன்மா அந்த உருவத்திலேயே நிலைத்து விடுகிறது. அதே குண தர்மங்களைப் பெற்று விடுகிறது.

தத்துவ பரமாத்மா அல்லது ஈஸ்வரனின் இருப்பிடத்தைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறுகிறார். அர்ஜூனா! அந்த ஈஸ்வரன் எல்லா ஜிவன்களின் இதய தேசத்தினுள் வாசம் செய்கிறான். ஆனால் மாயை என்ற இயந்திரத்தில் ஏறி மக்கள் சுற்றித் திரிகின்றனர். எனவே அவர்கள் அறிந்து கொள்வதில்லை. எனவே அர்ஜூனா! நீ சரணடைந்து விடு. இதைவிட மறைக்கப்பட வேண்டிய இரகசியம் இதுதான் - மனத்தால், வாக்கால், கர்மத்தால், என்னைச் சரணடை. எல்லா தர்மங்களையும் துறந்து விட்டால் எல்லா தர்மங்களின் தகுதிகளும் வந்து விடும். அதன் விளைவாக நீ என்னை அடைவாய், இதைக் கேட்பதற்கு விரும்பாத அதிகாரிகள் அல்லாதவர் இதைக் கூறக் கூடாது. பக்தர்கள் அல்லாதவர்களுக்கும் கூறக் கூடாது. பக்தர்களுக்கு கட்டாயம் கூற வேண்டும். பக்தனிடம் கஞ்சன் போல் நடந்து கொள்ளக் கூடாது. அவனிடம் மறைத்தால் அவனுக்கு நன்மை எப்படி ஏற்படும்? கடைசியில் யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் கூறினார்:

அர்ஜூனா! நான் சொல்வதையெல்லாம் நீ நன்றாகக் கேட்டாயா? உனக்குப் புரிந்ததா? உனது மோகம் ஓழிந்தது. நான் ஸமிருதி அல்லது பிரமம்ம நினைவுணர்வைப் பெற்று விட்டேன். “நீங்கள் சொல்வதுதான் ஸத்தியம். அதையே நான் செய்வேன்!” என்று கூறினான்.

இந்த இருவரது உரையாடல்களை நன்கு கேட்ட சஞ்ஜயன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் மகாபுருஷர், யோகேஷ்வர் என்றும் அர்ஜூனன் ஒரு மகாத்மா என்றும் தனது கருத்தைக் கூறினான். அவர்களின் உரையாடலை மறுபடியும் மறுபடியும் மனம் செய்து மகிழ்ச்சி அடைகிறார். எனவே இதை ஸ்மரணம் செய்து கொண்டேஇருக்க வேண்டும். அந்த ஹரியின் வடிவத்தை நினைவு படுத்தி மறுபடியும், மறுபடியும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார். எனவே அத்தகைய வடிவத்தை அடிக்கடி ஸ்மரணை செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும். தியானம் செய்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும். எங்கு யோகேஷ்வர் ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் இருக்கிறாரோ அங்கு மகாத்மா அர்ஜூனன் இருக்கிறார். அங்கு சென்பாக்கியம் இருக்கிறது. விஜய மகிமையும் துருவ நீதியும் இருக்கிறது. சிருஷ்டியின் நீதிகள் இன்று இருக்கின்றன. நாளை மாறலாம். துருவனே ஒரு பரமாமாவாகும். அதில் ஒன்றிட வழிகாட்டும் நீதியான துருவ நீதியும் அங்கே தானிருக்கிறது. ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் அர்ஜூனனும் துவாபரயுக்கத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் தான் என்று கருதப்பட்டால் இன்று அர்ஜூனனும் இல்லை, ஸ்ரீ கிருஷ்ணரும் இல்லை! உங்களுக்கு வெற்றி கிடைக்காது. மகிமையும் கிடைக்காது. கீதையும் உங்களுக்கு வீண்தானா? அப்படி இல்லை ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் யோகியாக இருந்தார். பக்தியும், அன்பும் நிறைந்த இதயம் கொண்ட மகாத்மா அர்ஜூனனாகும். இவர்கள் எப்போதும் இருக்கிறார்கள். வருங்காலத்திலும் இருப்பார்கள். ஸ்ரீ கிருஷ்ணர் தன்னைப் பற்றிக் கூறியிப்படி நான் புலறுக் கெட்டாதவன். ஆனால் எந்த உணர்வை நான் பெற்றிருக்கிறேனோ அந்த ஈஸ்வரன் எல்லோருடைய இதய தேசத்திலும் வாசம் செய்கிறார். அவர் எப்பொழுதும் வாசம் செய்வார். எல்லோரும் அவரைச் சரணடைய

வேண்டும். சரணடைபவன் மகாத்மா. பக்தன் ஆவான். அன்பு அல்லது பக்திதான் அர்ஜூனன். இதற்காக ஏதாவது நிலை பெற்ற மகாபுருஷரைச் சரணடைவது மிகவும் அவசியமாகும். ஏனெனில் அதுதான் இதற்குத் தூண்டும் கோலாகும். இந்த அத்தியாயத்தில் சந்தியாசத்தின் உருவத்தை விளக்கியவாறு எல்லாவற்றையும் துறப்பதுதான் சந்தியாசம். சந்தியாச வேடம் தாங்கியதால் 'சந்தியாசம் என்று ஆகாது. ஆனால் இவற்றுடன் கூட ஏகாந்த சேவையும் நியமிக்கப்பட்ட கர்மத்தில் தனது சக்தியை அறிந்து கொண்டு அதாவது சமர்ப்பண உணர்வுடன் எப்பொழுதும் முயற்சி செய்வது அவசியமாகும். பிரம்ம நிலை கிட்டியதும் எல்லாக் கர்மங்களையும் துறத்தலே சந்தியாசம். அதுதான் மோட்ச நிலையாகும். இதுதான் சந்தியாசத்தின் உச்ச கட்டமாகும்.

இவ்வாறு பிரம்ம வித்தையைப் புகட்டுவதும் யோக சாஸ்திரமுமான ஸ்ரீ கிருஷ்ண அர்ஜூன உரையாடலாக வந்துள்ள ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை என்னும், உப நிஷத்தத்தில் 'சந்தியாச யோகம்' என்ற பதினெட்டாவது அத்தியாயம் நிறைவு அடைந்தது.

இவ்வாறு ஸ்ரீ பரமஹம்ஸ பரமானந்தர் அவர்களின் கீடரான சுவாமி அட்கடா நந்தர் இயற்றிய ஸ்ரீமத் பகவத் கீதையின் உரையான 'யதார்த்த கீதை'யில் 'சந்தியாச யோகம்' என்ற பதினெட்டாவது அத்தியாயம் நிறைவடைந்தது.